SLOVO PRAVDY

4 2014

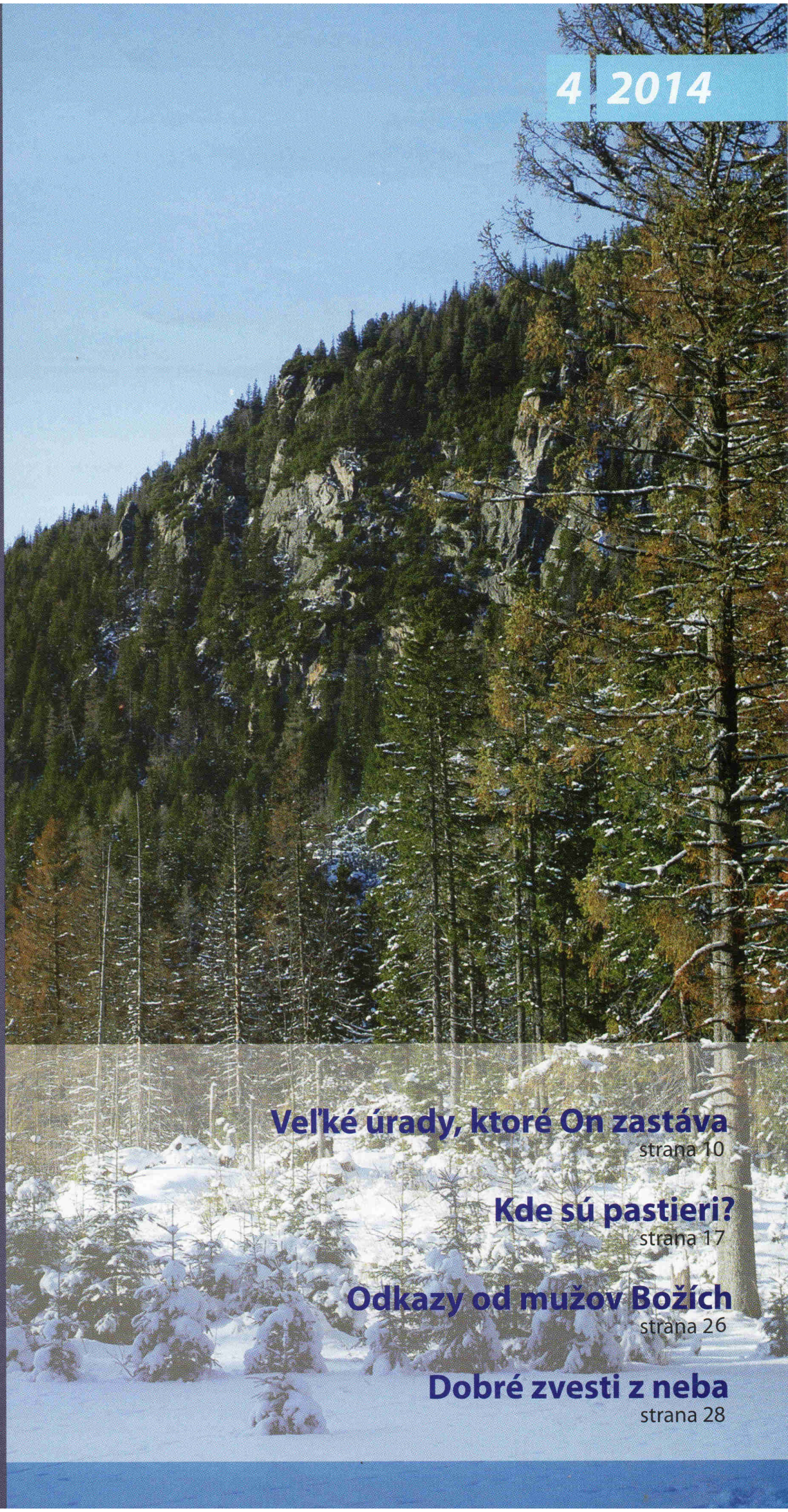

Veľké úrady, ktoré On zastáva
strana 10

Kde sú pastieri?
strana 17

Odkazy od mužov Božích
strana 26

Dobré zvesti z neba
strana 28

Obsah

Slovo pravdy

„… v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 4/2014 Ročník XIII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (43) 2

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (9) 5

LEVITSKÉ OBETE (6) 7

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (6) 10

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (2) 12

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (5) 14

KDE SÚ PASTIERI? (3) 17

JOZUA, SYN NÚNOV (3) 20

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ 22

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK 24

ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (2) 26

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 28

DEUTERONOMIUM – Piata Kniha Mojžišova (43)

John Riddle, Cheshunt

„Hospodin, tvoj Boh, navráti tvojich zajatých“

(Prečítajte si kapitolu 30:1-10)

Ako sme si už všimli, podmienky užívania dedičstva v Kanaáne zjavne končia slovami: „toto sú slová zmluvy, ktorú prikázal Hospodin Mojžišovi uzavrieť so synmi Izraelovými…“ (29:1). Podľa Raymonda Browna tento verš patrí na koniec kapitoly 28 v hebrejskom texte a slová z 29:2: „vtedy zvolal Mojžiš celého Izraela“ označujú začiatok odseku, pokrývajúceho kapitoly 29 a 30, kde sa tieto podmienky predstavujú ľuďom ako zmluva.

Verš 29:29 hovorí: „Skryté veci patria Hospodinovi, nášmu Bohu a zjavené nám a našim synom až naveky, aby sme činili všetky slová tohto zákona.“ Kapitola 30 teda začína niektorými z týchto „skrytých vecí.“ Podľa C.H.Mackintosha „odkrýva niektoré vzácne zdroje milosti Božieho srdca, ktoré sa otvárajú, keď je Izrael po úplnom zlyhaní v dodržiavaní zákona rozptýlený do všetkých končín zeme.“ Zákon vyniesol rozsudok nad všetkými, ktorí prestupujú jeho prikázania. Toto patrí medzi tie „zjavené veci“, ale teraz sa dozvedáme, že Boh je hotový žehnať svoj previnilý rozptýlený ľud nie na základe ich spravodlivosti, ale na základe Jeho vlastného milosrdenstva a milosti.

Táto kapitola sa môže rozdeliť nasledovne:

1. Potvrdenie Božieho požehnania (v.1-10)
2. Dostupnosť Božieho Slova (v.11-14)
3. Alternatívy pre Boží ľud (v.15-20).

1. Potvrdenie Božieho požehnania (v.1-10)

Aj keď Boh vedel, že jeho ľud nedodrží zmluvu (29:25) a že bude následne „vyplienený z ich zeme v hneve a v prchlivosti a ľútosti veľkej a vyvrhnutý do inej zeme“ (29:28), aj tak sa postaral o možnosť odpustenia a nápravy. Slovami C.A. Coatesa: „Mal v zálohe myšlienku nápravy, hoci všeky požehnania boli premrhané neposlušnosťou a odklonom.“ Toto nie je príklad „túžobného želania.“ Celý odsek je opečiatkovaný slovami, čo Hospodin Boh „urobí.“ Tento oddiel môže byť zhrnutý nasledovne:

a) Pripomenutie (v.1)
b) Pokánie (v.2)
c) Opätovné zhromaždenie (v.3-4)
d) Opätovné usídlenie (v.5)
e) Obnovenie (v.6)
f) Odplata (v.7)
g) Radosť (v.8-10).

a) Pripomenutie (v.1)

„A stane sa, keď prídu na teba všetky tieto slová, požehnanie i kliatba, ktoré som ti predložil, a rozpomenieš sa na ne, kdekoľvek by si bol medzi národami, kam by ťa zahnal Hospodin, tvoj Boh…“. Náprava Božieho ľudu začína pripomenutím si Božieho Slova. Robíme dobre, ak aplikujeme Jeho Slovo do nášho vlastného života. Žalmista hovorí: „Rozvážil som v mysli svoje cesty a obrátil som svoje nohy k tvojim svedectvám“ (Žalm 119:59). Márnotratný syn si spomenul na „požehnanie i kliatbu,“ keď povedal: „koľko nájomníkov môjho otca má hojnosť chleba a ja tu hyniem hladom!“ (Luk. 15:17).

b) Pokánie (v.2)

Druhá podmienka opätovného Božieho

požehnania po nedodržaní zmluvy je pokánie. „… a keby si sa navrátil k Hospodinovi, svojmu Bohu, a počúval by si na jeho hlas podľa všetkého toho, čo ti ja prikazujem dnes, ty i tvoji synovia, celým svojím srdcom a celou svojou dušou…“. Šalamún tento odsek dobre poznal. Viď 1.Kráľ. 8:46-48. Podľa Raymonda Browna „hebrejské slovo pre ‚návrat‘ naznačuje skutok úprimného pokánia. Navyše, ľútosť nad hriechom nesmie ostať len na úrovni citov. Správanie človeka sa musí zmeniť, ako dodatok k ľútosti nad minulosťou. Boh očakáva poslušnosť.“ Preto „počúval by si na jeho hlas podľa všetkého toho, čo ti ja prikazujem dnes, ty i tvoji synovia, celým svojím srdcom a celou svojou dušou.“ Toto je prvá z troch zmienok o „srdci“ a „duši“ v tejto kapitole (v.2, 6, 10). Odklon nastáva v srdci (29:18), ako aj náprava. C.H. Mackintosh dodáva: „Požehnaný Boh, pretože nie je na zemi také vzdialené miesto, z ktorého by sa srdce nemohlo navrátiť k Bohu. Ruky nemusia byť schopné priniesť obeť na oltár, nohy nemusia byť schopné prísť na miesto vzývania, ale srdce môže k Bohu prísť.“ Ale musí to byť pravé srdce – Žid. 10:22.

Aj dnes má pokánie zmysel, obzvlášť keď láska Božích ľudí ku Kristovi ochladla: „Pamätaj tedy (v.1), odkiaľ si vypadol a čiň pokánie a čiň prvé skutky, ale ak nie, prídem rýchlo na teba a pohnem tvoj svietnik z jeho miesta, keď neučiníš pokánia“ (Zjav. 2:5). Nikdy nesmieme zabudnúť, že zhromaždenie, ktoré stratilo lásku ku Kristovi, stratilo zmysel svojej existencie.

c) Opätovné zhromaždenie (v.3-4)

„…vtedy zase navráti Hospodin, tvoj Boh, tvojich zajatých a zľutuje sa nad tebou a zase ťa zhromaždí zo všetkých národov, medzi ktoré ťa bol rozptýlil Hospodin, tvoj Boh.“ Už sme si zdôraznili, že „On nevíta doma svoj ľud ako čakajúci otec v známom podobenstve: On sám cestuje do tej neznámej krajiny“ (Raymond Brown). Boha nijako netešilo, že musel vyhnať svoj ľud „do inej zeme“ (29:28). C.A. Coates si správne všíma, že Boh „sa nevzdal jednej zo svojich vzácnych myšlienok. Zámer Jeho lásky a povolania svojho ľudu ostáva rovnaký ako na začiatku.“ Mojžišovi bolo povedané: „a spravia mi svätyňu, aby som býval uprostred nich“ (2.Moj. 25:8) a On nikdy nezmenil svoju túžbu bývať uprostred svojho zhromaždeného ľudu. Ezechielov opis tisícročného kráľovstva končí slovami: „a meno toho mesta od toho dňa: Hospodin tam“ (Ezech. 48:35). Kvôli tomu naplní zasľúbenie vo verši 4 a „pošle svojich anjelov s trúbou veľkého zvuku a zhromaždia jeho vyvolených (Židov) od štyroch vetrov, od jedných končín nebies až po ich druhé končiny“ (Mat. 24:31). Nesmieme si to zamieňať s tým, čo sa deje v súčasnej dobe v Izraeli.

Rovnako je Božou túžbou bývať uprostred Jeho zhromaždeného ľudu dnes. Je smutné, že mnoho veriacich stratilo radosť z toho, že môžu byť zhromaždení „dovedna“ (1.Kor. 11:20). Pán Ježiš povedal: „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení (v mojom mene), tam som i ja v ich strede“. (Mat. 18:20) Boh nemá žiadnu záľubu v duchovných „nomádoch.“

d) Opätovné usídlenie (v.5)

„A Hospodin, tvoj Boh, ťa dovedie do zeme, ktorú boli do dedičstva zaujali tvoji otcovia a zaujmeš ju do dedičstva a dobre ti učiní a rozmnoží ťa viacej ako bol rozmnožil tvojich otcov.“ Slovami Ezechiela 36:11: „a učiním to, že budete obývané ako za vašich predošlých čias, áno, budem vám činiť ešte lepšie ako za vášho počiatku, a zviete, že ja som Hospodin.“ Nejde len o obnovu bývalého vlastníctva, ale o radosť z navýšeného požehnania. Ľudia budú silnejší ako kedykoľvek predtým. Pán „ich dovedie do zeme Gileáda a Libanona a nenájde sa im dosť miesta“. (Zach. 10:10)

Toto je povzbudením aj pre Boží ľud dnes. Petrovi bolo povedané: „hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu, ale ja som prosil za teba, žeby nezašla tvoja viera. A ty, keď sa raz obrátiš, utvrdzuj svojich bratov“. (Luk. 22:31-32) Ako Izrael, aj on bol obnovený a posilnený ako nikdy. Ján Marek bol svojho času pre Pavla veľkým sklamaním (Skut. 15:36-38), ale nakoniec bol „veľmi užitočný k službe“. (2.Tim. 4:11) Ako veľmi pomáha vedomie, že Pán aj dnes vraví: „uzdravím ich odvrátenie, budem ich milovať dobrovoľne…“. (Hoz. 14:4) Veriaci, ktorí zakopnú, nie sú automaticky odstavení od obnovy a budúcej duchovnej prosperity.

e) Obnovenie (v.6)

„A Hospodin, tvoj Boh, obreže tvoje srdce i srdce tvojho semena, aby si miloval Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou, aby si žil.“ Keď Boh obnovuje svoj ľud, „nezíska si ich silou, ale vykoná pri nich skutok mocnej milosti, ktorá má väčšiu hodnotu ako hocijaký vonkajší blahobyt, nech je akokoľvek žiadúci“. (C.H. Mackintosh) Boh to nazýva „zmluvou, ktorú uzavriem s domom Izraelovým a s domom Júdovým.“ Nasledujú podrobnosti: „dám svoj zákon do ich vnútorností a napíšem ho na ich srdce a budem ich Bohom a oni mi budú ľudom“. (Jer. 31:31-34) Volá sa to „nové srdce“. (Ezech. 36:26) Už sa viac Izrael – a zvlášť jeho vodcovia – nebude nazývať „tvrdošijní a neobrezaného srdca aj uší“ (Skut. 7:51). Národom bude hýbať Boží život. Bude „žiť.“ Porovnaj 5.Moj. 30:20, 32:47.

Podľa Rim. 4:11, obriezka bola vonkajším znamením Abrahámovej viery v 1.Moj. 15:6. Odstránenie tela obriezkou bolo výstižným symbolom toho, že Abrahám sa nespoliehal na seba, ale na Boha. Veriaci dnes užívajú duchovný význam obriezky: „Lebo my sme obriezkou, ktorí Duchom Božím slúžime Bohu a chválime sa v Kristu Ježišovi a nedúfame v tele“. (Fil. 3:3) Je to „obriezka nie učinená rukou, vo zvlečení tela hriechov ľudského tela, v obriezke Kristovej“. (Kol. 2:11) Nikdy nesmieme zabudnúť na dôsledky nášho spojenia s Kristom. Už sme si povedali, že prejdením cez Jordán a stotožnením sa s truhlou zmluvy uprostred rieky, pocítili nôž obriezky – Joz. 5:1-10.

f) Odplata (v.7)

„A Hospodin, tvoj Boh, položí všetky tieto kliatby na tvojich nepriateľov a na tých, ktorí ťa nenávideli, ktorí ťa prenasledovali.“ To nám pripomína, že keď sa Pán Ježiš vráti, odplatí súžením tým, ktorí trápia Jeho ľud (2.Tes. 1:6).

g) Radosť (v.8-10)

Poslušnosť povedie k užitočnosti. Tento princíp platí aj dnes. Pavel sa modlil, aby veriaci v Kolosách „chodili hodne Pána, aby sa mu vo všetkom ľúbili nesúc ovocie v každom skutku dobrom a rastúc v známosť Boha“. (Kol. 1:10) Navyše, spôsobí to radosť samotnému Pánovi: „aby sa radoval nad tebou na tvoje dobré, ako sa radoval nad tvojimi otcami.“

Musíme si však všimnúť, ako sa to dá dosiahnuť. Bude to len vtedy, ak „budeš počúvať na hlas Hospodina, svojho Boha, nato, aby si ostríhal jeho prikázania a jeho ustanovenia, to, čo je napísané v tejto knihe zákona, keď sa obrátiš k Hospodinovi, svojmu Bohu, celým svojím srdcom a celou svojou dušou“. (v.10) Inými slovami - „to prvé a veľké prikázanie“ (Mat. 22:37) – „Počuj, Izraelu, Hospodin, náš Boh, je jeden Hospodin. Milovať budeš Hospodina, svojho Boha, celým svojím srdcom a celou svojou dušou a celou svojou silou!“ (5.Moj. 6:4-5). Pán Ježiš povedal: „Ak ma milujete, ostríhajte moje prikázania“. (Jána 14:15)

CESTA DOKONALÉHO ČLOVEKA (9)

Jim Flanigan

Betfága - 1

Názov Betfága sa v evanjeliách vyskytuje trikrát, ale všetky zmienky sa vzťahujú na tú istú udalosť. Môžeme teda povedať, že máme dočinenia len s jednou zmienkou tohto miesta. Pozri Mat. 21:1, Mar. 1:1 a Luk. 19:29.

Betfága je malá dedina na úbočí Olivovej hory, veľmi blízko Betánie a je hranicou vzdialenosti, ktorú mohol človek pokryť cestou z Jeruzalema za sobotný deň. Všeobecne sa tvrdí, že jej názov znamená „Dom fíg" a celá lokalita skutočne oplýva figovými stromami, avšak asociácie viazané na túto dedinu sú dôležitejšie ako význam názvu, ako uvidíme.

Pri každej zmienke o Betfáge je poznámka, že Spasiteľ bol na ceste do Jeruzalema. Udalosti, viazané na Betfágu sú pozoruhodné, avšak nič nemôže Pána Ježiša odradiť od cesty do Jeruzalema. Pri odchode z Betfágy Ho možno ľudia oslavovali, ale On bol pevne rozhodnutý ísť do mesta, ktoré sa nakoniec stane miestom Jeho konečného utrpenia a odmietnutia. Vedel už vopred, že to hlučné prijatie, akého sa mu dostalo medzi Betfágou a Jeruzalemom, sa bude neskôr spomínať ako Jeho triumfálne vtiahnutie do Jeruzalema. On však išiel odhodlane „hore do Jeruzalema". (Luk. 19:28)

Ako postupoval, vyslal vopred dvoch svojich učeníkov a prikázal im, aby mu priviedli oslicu s mláďaťom. Vo svojej vševedúcnosti vedel presne, kde sa obe zvieratá budú nachádzať – uviazané pri dveriach domu na ceste (Mar. 11:4). Osol, ktorého si vybral, ešte nikdy neniesol žiadneho človeka. Napriek tomu, že to bolo ešte neskrotené mláďa, nieslo Pána Ježiša bez odporu. On bol Pánom stvorenia a zvieratá o tom vedeli, keď aj všetci ľudia nie. Štyridsať dní pred svojím verejným pôsobením strávil Pán Ježiš v spoločnosti zvierat na púšti a tie na Ňom nezanechali žiadne stopy po zuboch či pazúroch. Divé zvieratá boli Jeho jedinými spoločníkmi na púšti počas tých osamelých dní (Mar. 1:13) a teraz ho neskrotený osol poslušne niesol do Jeruzalema.

> *On bol Pánom stvorenia a zvieratá o tom vedeli, keď aj všetci ľudia nie.*

Všimnite si opäť príklad Jeho všemohúcnosti. Vedel, kto je majiteľom oslice a jej mláďaťa. Vedel, kde sa budú nachádzať a vedel tiež, že sa majiteľ bude na začiatku brániť, keď učeníci zviera začnú odväzovať a odvádzať preč bez dovolenia. Avšak vo svojej všemohúcnosti mal všetko pod kontrolou a inštruoval učeníkov, ako majú na výhrady reagovať. „Povedzte, že ho Pán potrebuje a že ho hneď sem pošle". (Mar. 11:3)

A potom tu máme zaujímavú malú ukážku Pánovho súcitu a jemnosti. Aký bol len ohľaduplný! Učeníci mali nájsť oslicu s mláďaťom. Povedal: „Priveďte ich ku mne." Jedno zviera Ho malo niesť do mesta, ale neoddelil matku od jej mláďaťa, a tak mu priviedli „oslicu aj osľa" (Mat. 21:7).

Albert Barnes o tom píše: „V Judei bolo málo koní, a tie sa používali hlavne vo vojne. Ľudia ich zriedkavo využívali v bežnom živote na obyčajné cestovanie. Osol, mulica a ťava sa vo východných krajinách využívajú stále. Jazda na koni sa spájala s vojnovým stavom, avšak jazda na oslici bola symbolom pokoja. Králi

a princovia ich často využívali na cestovanie v čase mieru a vyjadrovali tým svoje postavenie a dôstojnosť (Sud. 10:4, 12:14, 1.Sam. 25:20). Aj Šalamún pri svojej inaugurácii išiel na oslici (1.Kráľ. 1:33). Nespájalo sa to teda s chudobou a ponížením, ale bol to vhodný spôsob cestovania pre kráľa, a teda aj pre Kráľa Siona, keď vošiel do svojho hlavného mesta Jeruzalema."

Aká to bola pre týchto ľudí česť, keď mohli prehodiť svoje rúcha na osla a vyprevadiť tak Pána Ježiša na cestu, ako aj pre tých, ktorí kládli svoje rúcha na cestu a tých, ktorí Ho vítali palmovými ratolesťami (Jána 12:13)! Palmové ratolesti boli symbolom víťazstva a mieru. Ľudia nimi vystlali prašnú cestu z Olivovej hory z Betfágy, až do údolia Kidron a do Jeruzalema. Bolo to doslovným naplnením výzvy Jána Krstiteľa: „Prihotovte cestu Pánovu". (Mat. 3:3, Mar. 1:3, Luk. 3:4) Keby ju však rovnako aj pripravili vo svojich srdciach! Životy a srdcia väčšiny ľudí ostali úplne nepripravené na prijatie Mesiáša. V ošiali radosti opustili zástupy Betfágu a zaplnili úzku cestu, ktorá viedla do Jeruzalema, do mesta veľkého Kráľa. Hoci si to skoro nikto neuvedomoval, toho dňa sa naplnili proroctvá. Možno to vyzeralo ako triumfálne vtiahnutie Ježiša do mesta, ale trvalo iba krátko, pretože onedlho Ho vyviedli z mesta von, s krížom na pleciach, odmietnutého, na osamelú ceste ku Golgote.

Jako aj Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás ako posvätný dar a obeť Bohu na príjemnú vôňu upokojujúcu." (Efežanom 5:2)

Zápalná obeť (3.Moj. 1:9), obilná obeť (3.Moj. 2:2) a pokojná obeť (3.Moj. 3:5) - každá z nich bola predstavená ako zvláštna obeť ohňová, príjemná to vôňa Hospodinovi. Náš Pán Ježiš Kristus predstavuje všetky tri. Ako zápalná obeť - všetko Svoje podriadil Otcovej vôli (Žid. 10:7-8). Ako obilná obeť - vydal Svoj dokonalý život ako obeť za všetkých na oltári kríža. Ako pokojná obeť - zmieril ľudí s Bohom a všetkých vykúpených zjednotil spolu v Sebe (Efež. 2:14-17). On je skutočnou sladkou vôňou, v ktorej Boh nachádza záľubu.

„Otec miluje Syna a dal všetko do jeho ruky." (Jána 3:35)

Od minulej večnosti Boh Otec miloval Syna. Táto láska je miera, podľa ktorej sa merajú všetky ostatné lásky. Ona je tiež dôkaz Božej štedrosti k hriešnemu človekovi. Kristus je jedinečne „Syn Jeho lásky"(Kol. 1:13). Jána 3:16 poukazuje na šírku a hĺbku tejto lásky. „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal." List Rimanom 8:32 súhlasí: „Ktorý to neušetril svojho Syna, ale ho ta dal za nás za všetkých, ako by nám s ním potom i všetkého nedaroval?" Božia milosť svätým je zaistená a presne vymedzená hodnotou, ktorou hodnotí Otec Syna.

LEVITSKÉ OBETE (6)

Tom Wilson, Škótsko

OBEŤ ZA HRIECH

(Prečítajte si 3.Moj. 4:1 - 5:13)

Po troch kapitolách dobrovoľných obetí prichádzame k trom kapitolám, ktoré začínajú: „Keby zhrešila niektorá duša…“ (4:1, 5:1, 6:2). Je zrejmá nevyhnutnosť obetí v kapitolách 4, 5, 6: ak duša, ktorá zhrešila, má obnoviť spoločenstvo s Bohom, potom sa musí vyriešiť otázka hriechu, pretože sa porušil minimálne jeden zo zákazov (v.2, 13, 22, 27). V 1.Jána 2:1 sa tiež hovorí: „… ak by niekto zhrešil…“ a navrhuje, ako v dnešnej dobe obnoviť spoločenstvo s Bohom skrze dielo Pána Ježiša Spravodlivého, ktorý je zmierením za naše hriechy.

Vo väčšom odseku, 4:1 - 6:7, v ktorom sa nachádzajú typy obetí za hriech, sa dajú nájsť aj tri skupiny výrazov, vzťahujúce sa na hriech. Neprekvapuje nás, že sú starostlivo usporiadané. Prvá skupina slov sa týka poblúdenia (Job 6:24, Izai. 28:7). Druhá skupina sa týka len prestúpení voči samotnému Hospodinovi. Popisuje priamu vzburu voči Pánovi a tieto prestúpenia sa nikdy nemôžu hodnotiť ako z poblúdenia. Tretia skupina výrazov popisuje menej závažný hriech.

Okrem troch stupňov hriešnosti sa v spomínanom odseku dajú nájsť aj tri stupne viny. Tri slovné spojenia dokazujú, aké precízne sú štandardy svätého Boha Izraela: „z poblúdenia/nevedomosti“ - 4:2, 13, 22, 27; „keby to bolo skryté“ - 4:13, 5:2-4 a „keby o tom zvedel“ - 4:28, 5:3,4. Tento Boh „posudzuje myšlienky a mysle srdca. Nieto stvorenia, ktoré by bolo neviditeľné pred ním“ (Žid. 4:12-13). Rovnako vie posúdiť aj stupeň previnenia, keď sa niekto previní voči niektorému z Jeho zákazov.

Aké zvláštne, že 1500 rokov po tom, ako sa stal Izrael správcom Božieho zákona, mu musí Peter povedať: „Viem, že ste to urobili v nevedomosti ako aj vaše kniežatá“ (Skut. 3:17). Národ bol vinný hriechom z poblúdenia. O niekoľko rokov neskôr vyznáva Saul z Tarzu, ktorý bol jeden z potenciálnych vodcov, že bol „rúhač a prenasledovateľ a trýznitel'“, ale dodáva, že „dostal som milosrdenstvo, lebo som to robil v nevedomosti v nevere“ (1.Tim. 1:13). V 3. Mojžišovej 4 Pán predstavuje štyri prípady, v ktorých sa mal národ naučiť vysporiadať sa s hriechom nevedomosti. Týkajú sa: pomazaného kňaza, celého zhromaždenia, panovníka a bežného človeka. Dokonca aj v národe, ktorý zažil vykúpenie a dostal Boží zákon, môže vzniknúť hriech s nedozernými dôsledkami.

Keď zhrešil pomazaný kňaz

Text je zameraný na najvyššieho kňaza, toho, ktorý je opísaný ako ten, „na ktorého hlavu bol vyliaty olej pomazania… a posvätil sa, aby obliekol sväté rúcho“ (21:10). Všetci kňazi boli pomazaní (2.Moj. 28:41, 30:30, 4.Moj. 3:3), ale Áron bol pomazaný prvý (2.Moj. 40:15). Okrem toho, sa od pomazania svojich synov odlišoval aj v inej veci: Áron a jeho synovia mali byť označení krvou a pomazaní olejom – v Áronovom prípade to bol najprv olej, potom krv; v prípade jeho synov naopak (3.Moj. 8:10-30). Hriech najvyššieho kňaza mohol mať tragický dopad na celý národ, ako naznačuje v.3

v iných prekladoch: „Keby zhrešil pomazaný kňaz, ako keby priviedol vinu na ľud…“. Nie je tu špecifikovaná povaha hriechu, ktorý by mal takýto účinok. Niektorí naznačujú, že by zlé rozhodnutie v prípade veľkňaza mohlo zanechať ľud bez prostredníka, ktorý by sa za nich prihováral pred Pánom.

Aká ohavná je už len predstava, žeby nejaký kňaz mohol zhrešiť! Vzhľadom na to, že „rty kňaza majú ostríhať známosť“ (Mal. 2:7), nemáme tu dodatok „z poblúdenia“, „keby to bolo skryté“ alebo „keby to bol zvedel.“ Najvyššiemu kňazovi bolo zverené veľa, a to nielen čo sa týka postavenia, ale aj vzhľadom na jeho prístup k Bohu a k Jeho Slovu, a teda sa od neho bude aj veľa vyhľadávať (Luk. 12:48). Izaiáš neskôr napísal: „Očistite sa vy, ktorí nosíte nádoby Hospodinove“ Izai. 52:11. Čítame a berieme si ponaučenie: „Kto sa domnieva že stojí, nech hľadí, aby nespadol“ (1.Kor. 10:12). Pavel píše v kapitole určenej starším: „Tých, ktorí hrešia, káraj pred všetkými, aby mali aj ostatní strach“ (1.Tim. 5:20).

Hriech sa nedá zamiesť pod koberec!

Správy o hriechu najvyššieho kňaza sa možno nebudú šíriť rýchlo od Dána po Beršebu, ale jeho následky pocíti každé mesto a dedina v Izraeli, ak sa preruší formálne spojenie národa s Bohom kvôli vine najvyššieho kňaza. Rituál, ktorým sa zabezpečí náprava, sa neobmedzí iba na nádvorie, ako v prípade previnenia kniežaťa alebo človeka z ľudu. Poprskanie opony svätyne krvou sedemkrát, ako aj vyliatie krvi na rohy zlatého oltára naznačujú, že hriech zasiahol aj vnútornú službu na svätom mieste.

Božie požiadavky na obeť za hriech pomazaného kňaza a na pokojnú obeť obsahovali ten istý tuk a vnútornosti, spálené na medenom oltári, avšak bez upokojujúcej vône (3:5). Najvyšší kňaz sa ani nedočká upokojujúcich slov: „odpustí sa mu,“ ako v prípade celej obce, kniežaťa, či človeka z ľudu (v.20, 26, 35, 5:10,13). Tie sú totiž vyrieknuté v priamom kontexte kňazovej činnosti v ich prospech. Aká užitočná skúsenosť pre najvyššieho kňaza!

Rovnako užitočné bolo aj spálenie junca za táborom. Pre kresťana to znamená priamy odkaz na Toho, ktorý trpel vonku za bránou, „aby svojou vlastnou krvou posvätil ľud“ (Žid. 13:12). Najvyšší kňaz si mohol uvedomiť, že jeho hriech ho celkom zjavne vzdialil od Boha, ktorý ho denne milostivo prijímal na svätom mieste.

Keď zhrešila celá obec

Slovné spojenie „pred Hospodinom“ sa vyskytuje trikrát vzhľadom na pomazaného kňaza (v.4 dvakrát a v.7) a štyrikrát v súvislosti s hriechom celej obce (v.15 dvakrát, v.17,18). Jedenkrát ho nájdeme pri hriechu kniežaťa (v.24). Táto fráza úprimnému čitateľovi pripomenie, že hriech sa nedá zamiesť pod koberec, hoci by zhrešil sám najvyšší kňaz, panovník, či dokonca celá obec, v rámci ktorej by boli ďalší členovia významného postavenia. Hospodinovmu oku neujde žiadny hriech a pred Jeho tvárou sa musia naplniť požiadavky, vyžadujúce nápravu.

Raši, židovský učenec 11. storočia, vykladá význam spojenia „celá obec“ ako Veľký Sanhedrin. Je len málo pravdepodobné, aby za Mojžišovho života fungovalo zoskupenie pripomínajúce Sanhedrin. Raši mohol tento výraz vztiahnuť na starších, ktorí kládli ruky na hlavu junca. Nie je jasné, či ich skutky, alebo rozhodnutia mohli vyvolať roztržku, opísanú ako hriech z poblúdenia vo verši 14.

Rituál obete za hriech za celé zhromaždenie je rovnaký ako za hriech pomazaného kňaza, pretože jeho hriech poškodil celú obec. Záver bude rovnaký ako pri obeti za hriech jednotlivca: „To je obeť za hriech zhromaždenia“ (v.21).

Keď zhreší knieža

Povedomie panovníka o vlastnom hriechu je podrobne opísané v troch výrokoch o vine, o ktorých sme písali vyššie. Mohol zhrešiť nechcene, pretože zákaz, ktorý porušil, sa mu buď vytratil z pamäte, alebo sa o ňom dozvedel až následne (možno prostredníctvom tretej osoby).

Vplyv kniežaťa nebol taký veľký ako v prípade najvyššieho kňaza, avšak aj jeho hriech mohol zviesť mnohých na zlú cestu. Potreboval odpustenie, a tak na jeho očistenie bol potrebný samec kozy bez vady, pričom pohlavie obete upozorňovalo na postavenie kniežaťa v komunite.

Pochopiteľne, rituál je odlišný od spomenutých dvoch. Panovník nemal žiadne právo vstúpiť na sväté miesto, aby sa postavil pred oponu, alebo aby sa prizeral kňazskej službe pri zlatom oltári, a tak sa obetovanie sústredilo na oltár zápalnej obete. Vyliatie krvi zabezpečilo očistenie a právo priniesť zápalnú alebo pokojnú obeť na tom istom oltári. Vyliata krv pri základoch oltára podčiarkuje fakt, že neexistuje iný základ prístupu k svätému Bohu. Dve vety zneli kniežaťu v ušiach, keď sa v mysli vracal k obeti za svoj hriech: „To je obeť za hriech“ a „odpustí sa mu“ (v.24, 26).

Keď zhrešil človek z ľudu

Hriech v Izraeli sa neobmedzoval len na kňaza a panovníka. Aj medzi obyčajnými ľuďmi sa páchal hriech. Podľa opisu Božieho Slova sa dozvedáme, že na oboch koncoch spoločenského spektra bola možnosť porušenia „zákazu, ktorý sa nemá vykovať“ (v.2,27). Všetci, ktorí sa nachádzajú medzi týmito dvomi pólmi, by mali vedieť, čoho je ľudské srdce schopné. Nový Zákon vymenúva veci, ktoré by sme nemali robiť: Rim. 6:12,13, 1.Kor. 5:9-12, Gal. 5:19-21, Efež. 5:3-6, Kol. 3:5-9, 1.Pet. 2:1 a veci, ktoré by sme nemali hovoriť alebo učiť: 1.Tim. 5:13, Tít. 1:11. Avšak Nový Zákon menuje veľa vecí, ktoré by veriaci mali robiť – mali by „poslúchať viac Boha ako ľudí“, „ujímať sa slabých“, „niesť bremená slabých“, „klásť život za bratov“, „milovať jeden druhého“ (Skut. 5:29, Rim. 15:1, 1.Jána 2:16, 4:11). Existuje spôsob, ako sa chovať v Božom zhromaždení (1.Tim. 3:15) – muži sa majú modliť a nie sedieť potichu (1.Tim. 2:8) a ženy majú mať pokryté hlavy (1.Kor. 11:5,10). Dnes by Božie dieťa malo vedieť, čo má robiť alebo hovoriť a čo robiť nemá. Akýkoľvek priestupok je hriech.

Je pozoruhodné, ako je v tomto prípade vyzdvihnuté porozumenie. Nielen že človek chápal význam hriechu, ale vedel za neho priniesť aj obeť. Hriešnik mohol byť na hociktorom stupni previnenia (4:27, 28). Verše 5:3,4 sa venujú dvom stupňom previnenia. Nespomína sa tu vina „z poblúdenia“. Pre bežných ľudí tej zeme existovali samostatné nariadenia. Hospodinovi na obyčajných ľuďoch záležalo rovnako ako na kňazovi či panovníkovi, a tak hľadal pre nich riešenie.

Šírka výberu obete dokazuje hĺbku Božej lásky k ľuďom. V ideálnom prípade mali priniesť kozu alebo ovcu (4:28,32, 5:6). Pozoruhodné je, že Hospodin ide ešte ďalej. Dvakrát čítame: „a keby nemal toľko“ (v. 7,11). Chudobný človek sa dozvedá, že dve hrdličky alebo holúbätá budú stačiť. A keby nemal ani to, desatina efy bielej múky – čo je len za hrsť – bude dosť.

V obidvoch prípadoch dodatočného nariadenia pre chudobných ľudí si Boh váži samotný akt: v prípade dvoch vtáčat „je to obeť za hriech“ (v.9), i v prípade múky „je to obeť za hriech“ (v.11,12). Navyše, jedno z vtáčat slúžilo ako zápalná obeť (v.10) a zvyšok jemnej múky ako ohňová obeť (v.12). V oboch prípadoch si obetujúci vypočuje slávne slová odpustenia (v.10,13).

VEĽKÉ ÚRADY, KTORÉ ON ZASTÁVA (6)

T. Wilson, Glasgow, Škótsko

Hlava všetkého

Výraz „hlava“ sa používa vo viacerých kontextoch Nového Zákona. O Pánovi Ježišovi si čítame ako o „uholnej hlave“ (Mat. 21:42) v kontexte metafory budovania, s odkazom na Žalm 118:22. Príbuzné sú aj výrazy, ako: „hlava ženy“ (1.Kor. 11:3) a „hlava ženy-manželky“ (Efež. 5:23), ktoré určujú Boží poriadok vo stvorení, ako aj v manželstve. Tento článok bude zameraný stručne na Krista ako Hlavu „každého muža“ (1.Kor. 11:3), „predovšetkým cirkvi“ (Efež. 1:22, 4:15), „cirkvi a Spasiteľom tela“ (Efež. 5:23, Kol. 1:18) a „každého kniežatstva a vrchnosti“ (Kol. 2:10).

Hlava každého muža (1.Kor. 11:3)

Vo stvorení je zjavný poriadok, od ktorého je vo veľkej miere závislé každé stvorenie. Blahobyt stvorenia si vyžaduje, aby bolo slnko na svojom mieste kvôli úrode, chlade a teplu, zime a letu, a deň a noc neprestanú (1.Moj. 8:22). Stvorenie potrebuje slnko i mesiac. Či si to ľudia uvedomujú alebo nie, stvorenie tiež potrebuje nepretržitú prítomnosť človeka na tejto zemi, pretože jeho strach a bázeň je na každom zvierati, vtákoch a rybách (1.Moj. 9:2). Pred pádom bol Adam hlavou, akú stvorenie potrebovalo. Bol hlavou stvorenia a vládol nad ním (1.Moj. 1:26, Žalm 8:5-8). Bol hlavou žene, ktorá nebola zahrnutá pod „všetky veci“ a bol hlavou celému pokoleniu. Mal byť schopný postarať sa trvale o ženu a o deti, ktoré mu privedie na svet. Aký tragický dopad mal Adamov pád na stvorenie, na ženu i na celé pokolenie! A čo muž potrebuje dnes? Stále potrebuje hlavu. Boh stvoril muža s potrebou hlavy, na ktorú by sa mohol podobať, so spôsobmi, ktoré mal napodobňovať a s nárokmi, ktoré má rešpektovať.

Boh zasiahol do histórie nášho sveta a dal nám Krista ako „hlavu každého človeka/muža.“ Iba vtedy, ak muž uzná Krista ako svoju Hlavu, zjaví sa aj to ostatné – „hlavou každej ženy je muž.“ Dnes sa to len tak nevidí. Keby nedošlo k pádu človeka, v celom stvorení by bol zjavný tento poriadok, totiž, že hlavou ženy je muž.

Keď do zboru v prvom storočí prišiel nespasený človek, Žid alebo pohan, asi sa prekvapil, že mali muži odhalené hlavy a ženy zahalené. Taktiež si všimol, že ženy mlčali. Na svoje otázky dostal odpoveď, že Boh zasiahol do nášho sveta a dal nám Krista ako „hlavu každého muža.“ Muž si hlavu nezakrýva, lebo je „obrazom a slávou Božou.“ Byť Božím obrazom znamená, že muž bol stvorený, aby viditeľne reprezentoval Boha v stvorení a preukazoval Boží charakter tak, ako zbytok stvorenstva nedokáže. Na ňom je vidno Božiu dobrotu, múdrosť a milosť, čo sú vlastnosti, ktoré nedokáže prejaviť lev, jašterica, zajac, alebo krkavec. Ako stvorenie, schopné vedomého uvažovania a spoločenstva so svojím Stvoriteľom, muž bol schopný reprezentovať Boha. Bol „slávou Božou“, pretože vzdával česť Stvoriteľovi. Žena nebola stvorená za týmto istým účelom. Jej úlohou je byť „slávou mužovou“ (v.7). Aj dnes má Božie stvorenie stáť v tomto poriadku.

Hlava predovšetkým cirkvi (Efež. 1:22, 4:15)

Jeden z prvých znakov nového života je radovať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi (Rim. 12:5). Povedomie, že patríme k jednému telu, prichádza oveľa skôr ako vedomie požehnaní, ktoré

nám plynú z toho, že Kristus je „hlavou tela – cirkvi“ (Kol. 1:18). Ako dieťa v Kristovi začína brať úžitok z darov, ktoré dal Kristus cirkvi, uvedomuje si, že duchovný rast si vyžaduje používanie týchto darov. Tieto dary sú výsledkom Kristovho víťazstva na Golgote. Začína si tiež uvedomovať, že Hlava smeruje tieto dary k žehnaniu duší a že Hlave ide o vzrast celého tela. Tento rast je samozrejme duchovný, nikdy tu nejde o nárast počtu členov. Skrze rôzne prostriedky, ktoré Kristus využíva na duchovné žehnanie a rast údov tela, čiže „poje a zväzky“ (Kol. 2:19), dostáva telo výživu, je spolu prepájané a rastie rastom Božím. Hlava je nevyčerpateľným zdrojom všetkého, čo Telo potrebuje. Zabezpečuje chod každej časti tela, ktorou sa telo môže vzdelať v láske. Ak je v Božom ľude núdza, chyba je na strane človeka. Nikdy za to nemôže Hlava Tela.

Ak je v Božom ľude núdza, chyba je na strane človeka.

Hlava, o ktorej hovoríme, je dar, ktorý dal Boh Cirkvi (Efež. 1:22). Jeho dary sú vždy dobré a dokonalé (Jak. 1:17). Tento dar bol dôsledkom Kristovho oslávenia. „Nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a panstvo a nad každé meno, ktoré sa menuje nie len v tomto veku, ale i v budúcom“ (Efež. 1:21). Boh nepodrobil Cirkev pod Kristove nohy, ale hovorí o nej ako a súčasti Toho, ktorý „naplňuje všetko vo všetkom.“ Duchovné bytosti, o ktorých vieme málo, Mu slúžia a dopĺňajú Jeho vôľu. Avšak nad nimi stojí Ten, ktorý bol daný ako dar Cirkvi. Cirkev, súčasť a plnosť Toho, ktorý je vyšší ako to najvyššie stvorenie, je neoddeliteľne spojená s Kristom a dostáva sa jej rovnakého postavenia spolu s Ním. Ako sa Eva delila s Adamom o postavenie nad stvorením, tak aj Cirkev v jedinečnom zväzku Toho, ktorý je Hlavou každej veci, bude večne odrážať Jeho črty pred celým univerzom. Celé stvorenie spozná, že Kristus je Hlavou Cirkvi. V Efež. 4:10 je ukázaný dôvod, prečo Kristus vystúpil nado všetky veci – aby naplnil všetko sebou samým. Svet, ktorý príde, bude Kristus všetko vo všetkom.

Dovtedy však nevidíme, že by Mu bolo poddané všetko. Napriek tomu, každá Kristova črta a stopa Jeho charakteru sa dá vidieť v Jeho tele. Keď príde deň zjavenia, každá Kristova črta naplno zažiari v Cirkvi, keďže má to isté jedinečné postavenie ako Ten, ktorý bude zjavený ako Hlava nado všetkými vecami. Dovtedy Ho Cirkev vidí ako Hlavu nad všetkým.

Hlava každého kniežatstva a vrchnosti (Kol. 2:10)

Jedným z dôvodov Pavlovho listu do Kolos bolo varovanie: „aby vás nikto neoklamal falošnými dôvodmi, pravde podobnou rečou“ (Kol. 2:4). Falošní učitelia predostierali pred svätými svoju „filozofiu a prázdny zvod“ (Kol. 2:8), ktorá nemala v úmysle poprieť Krista, ale Ho zbaviť trónu, pretože popierali, že svätí sú v Ňom naplnení (Kol. 2:10). Potichu im nahovárali, že anjeli mali sprostredkovať ľuďom duchovný pokrok. Na pokrok v našich duchovných životoch nepotrebujeme anjelov – máme Krista. Čo viac by sme chceli? Bez ohľadu na ich postavenie, či kniežatstvá alebo vrchnosti, ich Hlavou je Niekto s vyšším postavením. Je im zdrojom, z ktorého čerpajú silu, potrebnú na vykonanie zverených úloh, pretože je aj ich Hlavou. Peter nám k téme kniežatstiev a vrchností výstižne dodáva: „... ktorý odíduc do neba je po pravici Boha, keď mu driev boli podriadení anjeli, vrchnosti a moci“ (1.Pet. 3:22). Na tomto základe môže pevne stáť každý kresťan. Prečo by sme sa mali spoliehať na anjela, keď máme priamy prístup k Hlave?

MALÁ ÚVAHA NA 1. LIST JÁNOV (2)

J. Hay, Perth

OČISŤOVANIE, VYZNANIE A PRIKÁZANIA (1:5-2:6)

Boží charakter (1:5-7)

Ján počul Krista (1:1) a teraz „prehlasuje“ pravdu, ktorú Spasiteľ vyjadril: „Boh je svetlo“ (1:5), za ktorým nasleduje negatívne tvrdenie, ako dôraz. Nie je zapísané, žeby to Pán Ježiš sám povedal, ale obsah Jeho učenia a Jeho vlastný svätý charakter zanechal tento nezmazateľný dojem na apoštola. „Boh je svetlo” – On je vnútorne svätý, bezvadne bezhriešny, úplne svätý. Tá základná skutočnosť má byť odtlačená na mysliach veriacich, lebo má dôsledok na ich prítomnosť. Boli tí, ktorých učenie pôsobilo nepokoj, skutoční veriaci, alebo nie? Tvrdili, že majú obecenstvo s Bohom (1:6), že nemajú hriechu (1:8), a že prestali hrešiť(1:10), ale zhodovali sa ich tvrdenia s realitou? Ján dôrazne poukazuje, že nie. Trikrát sa tu vyskytuje výraz: „keď povieme“; je to smutné, ale ich slová a ich skutky neboli v súlade. To, čo vyznávali a ako sa chovali, bolo v rozpore (1:6,8,10).

V 1:6-7 Ján poukazuje, že existujú dve duchovné oblasti, v ktorých ľudia žijú: praví veriaci sú tí, ktorí „chodia vo svetle“; hriešnici „chodia vo tme“. To, na akom mieste človek stojí, sa preukáže aj prakticky. Veriaci, ktorí boli „kedysi tmou“ a ktorí sú teraz „svetlo v Pánovi“, budú „chodiť ako deti svetla“ a budú prinášať „ovocie svetla“ (Efež. 5:8-9). Tak teda neobnovený človek, ktorý chodí vo tme a pritom tvrdí, že má obecenstvo s Bohom, ako to robili tí, ktorí boli v omyle, klame. Tma ich prirodzenosti je nezlučiteľná so svetlom Božej svätosti. Takí sú pre Neho cudzími.

Očisťovanie krvou (1:7)

Naopak, praví veriaci, ktorí chodia vo svetle, nielenže majú obecenstvo s Ním, ale majú „obecenstvo jeden s druhým“. Majú spoločné záujmy a túžby žiť v súlade so svätým charakterom toho, ktorý „je vo svetle“. To neznamená dokonalosť veriaceho, ale v krvi Krista je poskytnutá možnosť pre ich očisťovanie. Obeť Spasiteľa, ktorá vychádza v ústrety hriešnikovej potrebe, má trvalú účinnosť, ona jedná s nedostatkami veriacich. V 1:3 Ján používa celý rad mien pre Pána Ježiša. Pretože On je Ježiš, skutočný človek, On bol schopný preliať svoju drahocennú krv; lebo On je „Jeho Syn“, skutočne božský. Hodnota toho, čo vykonal, sa nedá vypočítať; má účinok pre „všetky hriechy“.

Vyznanie hriechu (1:8-10)

Antikristovia tvrdili, že sú oslobodení – zbavení aj samého koreňa hriechu, čo ich držalo zavedených, lebo aj vo veriacom jestvuje neprestajný boj medzi telom a Duchom (Gal. 5:17). Ich postoj poskytoval dôkaz, že šíria omyl a že v nich niet pravdy (1:8). Naopak veriaci, ktorý vyznáva svoj hriech, dostáva rodičovské odpustenie od Otca. Pri obrátení nám bolo súdne odpustené „pre Jeho meno“ (2:12). Ale priestupok Božieho dieťaťa potrebuje vyznanie, čo prináša odpustenie Otcovo. On je „verný“ krvi, ktorá to odpustenie umožnila. On je „spravodlivý“ pre tú krv. Dávid navrátil Absaloma nespravodlive (2.Sam. 14); tam nebolo vyjadrenia zármutku, ani slová vyznania. Boh to nemôže urobiť. Krv Mu umožňuje odpustiť veriacemu na spravodlivom základe a stane sa to práve vyznaním.

Byť ako antikristovia a popierať skutky hriechu je naznačovať, že Boh, ktorý „nemôže klamať“ (Tít. 1:2) je lhár (1:10). To doka-

zuje, že v nás niet Jeho slova v tom zmysle, že neprijímame Jeho výrok o všeobecnej vine (Rim. 3:23). Ak tento oddiel prakticky zhrnieme, tak človek, ktorý tvrdí, že má obecenstvo s Bohom ako taký, ktorý chodí vo svetle, ten bude pestovať radosť z obecenstva vyznávaním hriechu a prijatím pravdy, že Otec odpustil zákonite, a radujúc sa zo skutočnosti, že drahocenná krv to umožnila.

Starostlivosť Prímluvcu (2:1-2)

V kapitole 2:1 Ján prvýkrát zo siedmych miest v tomto liste používa výraz prejavu lásky, ktorý je preložený „dieťatká" vo veršoch 13 a 18 tejto kapitoly. Slovo vyjadruje nedospelých veriacich ako opak k „mládencom" a „otcom". Apoštol Ján chce, aby veriaci boli presvedčení, že k nim má skutočný vzťah lásky. Potom udáva jednu z príčin, prečo im píše. Má za cieľ – „aby ste nehrešili". Jeho cieľom je odradiť veriacich, aby nehrešili a aby jeho inšpirovaný list mal taký účinok, ako ktorákoľvek časť Písma. „Vo svojom srdci som ukryl tvoju reč, aby som nezhrešil proti tebe." (Žalm 119:11) Ján jasne hovorí, že pre veriaceho nemá byť činenie hriechu normálna vec, ale skôr výnimka. Ján je však realista. Vie, že my nikdy nedosiahneme dokonalosť, a tak pridáva: „A keby niekto zhrešil…". Slovesné časy sú dôležité a Ján hovorí o ojedinelých skutkoch hriechu a nie o nepretržitej praxi, ako je narážka v 3:9. Obvyklé hrešenie ako životný štýl poukazuje, že taký človek nebol nikdy znovuzrodený. To je to, čo odhalilo Šimona Čarodejníka; Peter povedal: „Ty si… v putách neprávosti." (Skut. 8:23) – ešte stále bol otrokom hriechu. Ale, čo ak skutočný veriaci zhreší? „Máme Prímluvcu u Otca". Dôležité je všimnúť si, že ešte stále hovorí o Bohu ako o „Otcovi". Dieťa, ktoré pochybí, je ešte stále v Jeho rodine! V ľudských vzťahoch vzťah otec-syn nemôže byť nikdy zmenený. Zakúšanie toho vzťahu môže byť narušené a zlý syn môže byť poslaný preč z rodičovského domu, ale nič nemôže zničiť skutočnosť, že je synom svojho otca. Tak keď veriaci zhreší, prežívanie jeho vzťahu s Otcom je prerušené, ale rodinné puto nemôže byť nikdy prerušené. Aby sme to povedali jasne, pravý veriaci nemôže byť nikdy stratený a to, čo je pomenované „učenie o odpadnutí", priamo odporuje jasnému učeniu tohoto oddielu. Je jasné, že ak veriaci zhreší, je potrebné obnovenie, ak má byť zažívaný rodinný duchovný život. Pán Ježiš je k dispozícii ako „Prímluvca" (gréc. Paracletos, pomocník, preložené „Tešiteľ" v spojení so Svätým Duchom v Jána 14:16). Jeho činnosť pomáha vzdialenému veriacemu vrátiť sa naspäť k prežívaniu obecenstva s Otcom. No, zdôraznená je skutočnosť, že to môže byť dosiahnuté dokonale a spravodlive. Ten, kto to spôsobuje, je „Ježiš Kristus spravodlivý" a základom je Jeho dielo zmierenia. Prítomný čas - „je zmierením" - je ďalším znakom, že to, čo On uskutočnil na kríži, je postačujúce pre požiadavky Božej spravodlivosti, má trvalý účinok pre Božie dieťa. Na základe Jeho obeti. Veriaci, ktorý zhrešil, môže byť navrátený do Otcovej priazne. Je pravda, že Jeho dielo zmierenia je dostatočné pre „celý svet", hoci z ďalších oddielov Písma je jasné, že chápanie univerzalizmu musíme zavrhnúť – len veriaci majú prospech z toho, čo sa udialo na kríži. V zlyhaní teda buďme všetci citliví na prácu Pomocníka, keď nás povzbudzuje vrátiť sa späť do plného prežívania skutočnosti, že sme údom Božej rodiny.

Tak keď veriaci zhreší, prežívanie jeho vzťahu s Otcom je prerušené, ale rodinné puto nemôže byť nikdy prerušené.

Pozvanie k poslušnosti (2:3-6)

Ako bolo poukázané, hrešenie nie je pre veriaceho pravidlom. Ďalej Ján ukazuje, že poslušnosť áno. Znovu sú dôležité slovesné

časy; voľne preložený verš 3 by mohol znieť takto: „potom poznáme, že sme ho poznali, ak…“. Poslušnosť nám poskytuje trvalé poznanie, že v určitom bode nášho života sme Ho poznali v spasiteľskom spôsobe. Ešte raz v tomto oddiele sa Ján zaoberá tvrdeniami, ktoré ľudia vyslovujú: „Ten, kto hovorí…“ (v.4,6,9). Trvá na tom, že to, čo hovoríme, musí byť podoprené skutočnosťami. Tvrdenie: „Znám ho“, musí byť potvrdené zachovávaním jeho prikázaní, ktoré sú uschované v „jeho slove“. V tých, ktorí preukazujú podriaďujúcu, poslušnú ochotu, je Jeho láska „dokonaná“. Boh má účel, prečo vás miluje. Nebolo to len preto, aby vás zachránil pred peklom; Jeho túžba bola mať na tejto zemi ľudí, ktorí sú rozdielni od väčšiny - „detí neposlušnosti“ (Efež. 2:2). V poslušných veriacich bol tento účel dosiahnutý a Božia láska bola „dokonaná“.

Najväčší vzor poslušnosti bol sám Pán Ježiš: „poslušný až po smrť“ (Fil. 2:8). Ján teraz ukazuje, že vediac, že „sme v Ňom“ a tvrdiac, že zostávame v Ňom, je potvrdené tým istým podriaďujúcim duchom, chodiť „jako on chodil“. Ján sa pozerá na to, ako na dlh, ktorý dlhujeme a to je význam slova „je povinný.“ (2:6). Jeho poslušnosť až na smrť kríža stavia príjemcov do povinnosti, aby prejavovali rovnako poddajného ducha. Kiežby nám Boh pomohol hovoriť: „nie moja vôľa, ale tvoja, nech sa stane“ (Luk. 22:42)!

SYMBOLY V NOVOM ZÁKONE (5)

A. Summers, Škótsko

POKRÝVANIE HLAVY - 1

V tomto texte sa budeme zaoberať témou pokrývania hlavy. Nepoznám žiadnu veľkú denomináciu, považujúcu pokrývanie hlavy za biblickú pravdu, ktorá by sa mala uvádzať do praxe aj dnes. Napriek tomu je to dôležitá pravda. To sa dá odvodiť z dvoch faktorov.

1) Odsek, ktorý sa ňou zaoberá, nepatrí medzi najkratšie – zaberá takmer celú jedenástu kapitolu 1.Korinťanom. 2) Apoštol používa pokrývanie hlavy na podčiarknutie takých dôležitých záležitostí, ako je vzťah medzi Kristom a Otcom, a medzi mužom a ženou. A hoci je možno ťažké pochopiť každý aspekt 1.Kor. 11 a sú v nej veci „ťažké na porozumenie“, hlavná myšlienka tohto odseku Písma je jasná. A ak to tak je, potom kresťan nemá právo ignorovať učenie Božieho Slova.

Hlava

Pokúsime sa vysvetliť tento odsek, a potom sa budeme zaoberať praktickými záležitosťami.

V.3: „Ale chcem, aby ste vedeli, že hlavou každého muža je Kristus a hlavou ženy muž a hlavou Krista Boh.“

Je zrejmé, že sa tu nehovorí o fyzickej hlave ľudského tela. Namiesto toho tento výraz označuje niekoho, kto je v pozícii autority voči niekomu inému rovnakým spôsobom, ako fyzická hlava ovláda ľudské telo. Slová „každý muž“ v prvej polovici verša označujú ľudstvo ako také. „Muž“ v druhej časti verša je bytosť mužského pohlavia, alebo manžel. Slovo „žena“ sa vzťahuje na bytosť ženského pohlavia, alebo na manželku. V tomto kontexte je preklad „muž“ a „žena“ skutočne namieste. Ak by išlo iba o význam „manžel“ a „manželka,“ potom by všetky nevydaté ženy (mladé, slobodné a vdovy) spadali priamo pod správu Hlavy – Krista, čo je neudržateľné. Hlava riadi vzťah:

a) Syna a Otca,

b) Syna a ľudstva a

c) dve časti ľudstva navzájom.

Autor posúva a) na koniec verša, pretože sa chce hlavne zaoberať b) a c). Hlava neznamená primárne nadradenosť, keďže Boh (Otec) je Hlavou a autoritou Kristovi, hoci sú si rovní (Fil. 2:6).

V.4: „Každý muž, keď sa modlí alebo prorokuje a má niečo na hlave, hanobí svoju hlavu.“

Iba ľudská hlava sa dá „pokryť,“ preto slovo „hlava“ v prvej časti verša má doslovný význam, na rozdiel od v.3. V prvej časti verša slovo „hlava“ označuje buď hlavu z verša 3 (Krista), alebo hlavu z verša 4 (jeho vlastnú hlavu). Paralela s veršom 5 naznačuje, že ide o jeho vlastnú hlavu. To znamená, že pokrývka hlavy privádza hanbu na mužovu vlastnú hlavu. A to preto, lebo pokrývka hlavy symbolizuje podriadenosť, ktorú má niesť žena. Prosím, všimnite si, že vzťah hlavy medzi Otcom a Synom a medzi Kristom a mužom si pokrytie hlavy nevyžaduje. Nevyhnutné je iba v prípade vzťahu muž – žena.

V.5: „A každá žena, keď sa modlí alebo keď prorokuje s nepokrytou hlavou, hanobí svoju hlavu, lebo je to jedno a to isté, ako keby sa bola oholila.“

Aj tu sa slovo „hlava“ vyskytuje dvakrát. Prvý prípad opisuje jednoznačne fyzickú hlavu, pričom druhý výraz sa môže (ako vo v.4) chápať ako jej vlastná fyzická hlava, alebo jej duchovná „hlava.“ Žena s nepokrytou hlavou je na tom rovnako ako tá, ktorá si hlavu oholila. Pavel zdôrazňuje paralelu medzi nepokrytou hlavou a hlavou bez vlasov. Ak sú vlasy tou pokrývkou hlavy (ako niektorí tvrdia), potom by musel povedať: „žena bez vlasov je ako žena bez vlasov,“ čo nedáva zmysel. Z tohto verša je jasné, že pokrývka hlavy je niečo, čo si žena dáva na hlavu a nemá sa to zamieňať s jej prirodzenou pokrývkou hlavy, ktorou sú vlasy.

V.6: „Lebo ak sa žena nepokrýva, nech sa aj ostrihá a jesti je žene mrzká vec ostrihať sa alebo oholiť, nech sa pokrýva.“

Znovu podčiarkuje tú istú myšlienku, že nepokrytá hlava je rovnako „hanebná“, ako oholená. „Ostrihaná“ je to isté slovo, použité v Skut. 8:32 a v Izai. 53:7 o ovci, ktorá sa strihá. Je to rovnaké slovo ako v Skut. 18:18, kde si čítame, že si Pavel „v Kenchreách ostrihal hlavu, lebo mal sľub“ (aj Skut. 21:24-26, 4.Moj. 6:1-21). Zmysel je ten, že nepokrytá hlava je rovnako zahanbujúca ako ostrihané, alebo oholené vlasy.

V.7: „Lebo muž nie je povinný pokrývať si hlavu súc obrazom Boha a jeho slávou, ale žena je slávou mužovou.“

Tu sa Pavel opäť vracia k stvoreniu, aby vysvetlil hanbu pokrytej/nepokrytej hlavy. Muž je obrazom Božím, nie fyzickou podobou. Ale preto (na rozdiel od zvierat), že má duchovné vedomie. Je Božou slávou v tom, že bol stvorený, aby niesol Božiu česť a aby bol korunou stvorenia (viď 1.Tim. 2:13). Naproti tomu Evu Pán Boh vyformoval z Adama, aby Adamovi pomá-

hala a niesla jeho česť. Všimnite si, že Pavel nepopiera, že by Eva nebola stvorená na obraz Boží. Učenie tohto verša je také, že muž bol stvorený pre Boha a žena pre muža.

V.8: „Lebo muž nie je zo ženy, ale žena z muža."

Adam prišiel prvý. Eva bola vyformovaná z jeho rebra.

V.9: „lebo ani nie je muž stvorený pre ženu, ale žena pre muža."

Boh urobil Evu pre Adama, 1.Moj. 2:18. To definuje postavenie ženy v správne spravovanom spoločenstve. Neznamená to však menejcennosť, pretože Písmo považuje muža a ženu za bytosti rovnakej hodnoty.

V.10: „Preto je žena povinná mať na hlave znamenie moci mužovej pre anjelov."

„Preto" sa odvoláva na učenie v predchádzajúcich veršoch. Slovo „moc" znamená autoritu a vzťahuje sa na symbolický význam pokrývky hlavy, ktorú má žena na svojej fyzickej hlave. „Pre anjelov" uvádza druhý dôvod, ktorý apoštol do detailov nevysvetľuje. Celkom zjavne sa však neporiadok nedotýka negatívne len Boha a človeka.

V.11: „Avšak ani muž bez ženy ani žena bez muža v Pánovi."

Tu sa objasňuje, že muž a žena sú vzájomne na sebe závislí a majú sa ctiť a rešpektovať navzájom. Tento ideál by sa mal naplno prejaviť v tých, ktorí sú „v Pánovi."

V.12: „Lebo ako je žena z muža, práve tak i muž skrze ženu a všetko je z Boha."

Hoci Eva vzišla z Adama, všetci muži sa rodia skrze ženu, a preto muž nemôže povedať, že žena je zbytočná a pohŕdať ňou. Aj keď sme sa všetci narodili skrze ženu, každý v konečnom dôsledku vďačí za svoju existenciu Bohu Stvoriteľovi.

V.13: „Rozsúďte sami medzi sebou, či je to slušné, aby sa žena modlila Bohu nepokrytá."

Pavel končí tým, čím aj začal a znova sa vracia k hanbe, ktorú na seba uvádza žena modliaca sa bez pokrytia hlavy.

V.14,15: „Alebo či vás neučí už i sama príroda, že muž, keď má dlhé vlasy, je mu to necťou? Ale žena, keď má dlhé vlasy, tej je to slávou. Lebo dlhé vlasy sú jej dané miesto závoja."

V tomto prípade má Pavlov argument korene v 1.Mojžišovej. Jeho argument sa opiera o „prírodu." Prirodzené je to, čo je spoločensky vhodné. Vo väčšine kultúr muži nosia kratšie vlasy ako ženy. „Príroda" tu neznamená biologický rozdiel medzi pohlaviami. Muži si v podstate môžu nechať narásť veľmi dlhé vlasy. A tak tu Pavel používa paralelu medzi potrebou ženy pokrývať si hlavu a faktom, že konvencie jej kážu mať dlhé vlasy. Pokrývka v tomto verši je iná ako pokrývka spomínaná vyššie. Vo veršoch 4-7 pokrývka znamená „to, čo má/nemá na hlave." Tu pokrývka znamená prikrytie niečoho, ako napríklad plášť (viď Žid. 1:12). Ako sme videli, Pavel oba typy pokrývok spája, pretože žena bez pokrytia hlavy je rovnaká ako žena bez prirodzenej pokrývky (ostrihaná, oholená). Nemali by sme si tieto dve veci zamieňať. Pavel používa odlišný jazyk na pokrývku, ktorá sa dáva na hlavu a na vlasy, ktoré prirodzene rastú na hlave.

V.16: „Ale ak sa niekto vidí byť škriepivým, my nemáme takej obyčaje, ani zbory Božie."

Tieto pravdy boli rozšírené po všetkých zboroch.

KDE SÚ PASTIERI? (3)

J. V. Paterson, Škótsko

V Písme sú štyri miesta, v ktorých sa vyskytujú slová: „ako ovce bez pastiera“. Sú to:

- týkajúce sa Mojžiša – myšlienka o vedení (4.Moj. 27:12–17)
- týkajúce sa Micheáša – myšlienka o vládnutí (1.Kráľov 22:17)
- týkajúce sa Pána Ježiša – myšlienka o modlení (Matúš 9:36)
- týkajúce sa Pána Ježiša – myšlienka o učení a kŕmení (Marek 6:34).

V týchto troch osobách máme troch prorokov, ktorí sa starali o ovce. Môžeme sa naučiť:

službe opatrnosti - od Mojžiša

službe nápravy - od Micheáša

službe záujmu, starosti a útechy - od Pána Ježiša.

Keď zvážime jednotlivé významy, porozumieme princípom, ktoré sú v nich načrtnuté. Odhalíme potrebu aj našich dní, keď uvidíme mužov, ktorí mali skutočný záujem o dobro oviec. Poznamenali sme, že malé stádo, miestny zbor, bol vykúpený krvou Božieho Syna. Skutky 20:28 nás učia hodnote stáda. Pavel nás vystríha, že „keby sme mali hneď desaťtisíc pestúnov v Kristu, ale nemôžete mať mnoho otcov.“ (1.Kor. 4:15) Je tomu tak aj dnes?

„A nech sú aj oni najprv skúšaní.“ To je podmienka pre diakonov.

MOJŽIŠ – SLUŽBA OPATRNOSTI

4.Moj. 27:16-17: „Nech ustanoví Hospodin, Boh duchov, ducha každého tela, schopného muža nad obcou, ktorý pôjde von pred nimi a ktorý bude vchádzať pred nimi, ktorý ich bude vyvádzať a ktorý ich bude vovádzať, aby nebola obec Hospodinova jako ovce, ktoré nemajú pastiera.“

Modlitba za pastiera. „Nech ustanoví… schopného muža“, nie hocijakého, ale takého, ktorý pôjde pred ľudom, vedúc ich príkladom v klaňaní sa a službe. Bez takýchto mužov, ktorí chcú, aby boli ovce na zelených pastvách, ktorí myslia na úžitok oviec a nie na svoj vlastný zisk, ako je opísané o pastieroch v knihe Ezechiela 34, budú ovce rozptýlené. Sú dnes v našich zboroch takí mužovia, ktorí majú záujem o stádo oviec, neopúšťajú ich, pasú ovce a zostávajú pri stáde, aby sa starali o stádo, čo je životne dôležité pre zborový život? Títo muži majú cenu zlata: podporujúci slabých, navštevujúci nemocných, modliaci sa so svätými, ktorí majú ťažkosti, a mnohé iné zanedbávané služby, s ktorými sa stretáva Boží ľud.

Kritériá dokázanosti

Toto nás privádza k myšlienke byť s ľudom - najprv medzi nimi, a potom nad nimi. Tento princíp je v 1.Par. 12:5: „Jišmaiáš Gibeonský, hrdina medzi tridsatimi a nad tridsiatimi.“ „…aby ste znali tých, ktorí pracujú (unavení, vyčerpaní) medzi (na určitom mieste) vami a sú vašimi predstavenými v Pánovi a napomínajú vás.“ (1.Tes. 5:12) Prvoradá potreba je byť „medzi vami“. Byť mužmi skúseností, ktorí slúžili v zbore, žili so svätými, navštevovali ich, modlili sa s nimi, potešovali, podporovali a posilňovali ich v skúškach a boli pomocníkmi a spolupracovníkmi starších. Muži, ktorí prinášali občerstvenie ako Onezim a hnali sa za pohostinnosťou s celou domácnosťou ako Aquila s manželkou Priscillou,

jeho pomocníčkou v službe svätým. „A nech sú aj oni najprv skúšaní.“ To je podmienka pre diakonov v 1.Tim. 3:10. Aké dôsledné je Božie Slovo. Dnes kážu a učia mnohí nedokázaní v zborovom živote, ktorí nepoznali námahu lásky v práci pri stáde. Chcú kázať po celom svete a vo svojom miestnom zbore sa ešte nedokázali.

Mojžišova modlitba je správna: musí to byť schopný – dokázaný muž, v ktorom je Duch a ktorý je spomedzi ľudu. To sú kritériá pre výber osoby, ktorá povedie Boží ľud; a urobíme dobre, keď si ich podrobne všimneme, pretože to sú pastieri, ktorých si vyberá a stavia do služby sám Boh. Poznáme kvalifikačné požiadavky pre starších v 1.Tim 3, z ktorých jasne vyplýva, komu Pán zverí starostlivosť o vedenie svätých. Sám Boh tu opisuje kritériá dokázanosti a my sa musíme snažiť, aby sme dorástli do nich, ak máme túžbu po takej práci. V tomto texte je vymenovaných v spojitosti s biskupom-starším-dozorcom - sedemnásť vlastností. Štrnásť sa viaže k osobnému životu a tri k vzťahu k iným. Štandard je vysoký; kto by bol ochotný dnes vstúpiť do takej práce?

Vodca a pastier to nie je muž ustanovený vládnuť, ale muž, ktorý ovláda svoje telo.

Osoba Bohom ustanovená. Jozua bol muž, ktorého mal Boh na mysli, ktorý si odslúžil svoje učňovské roky pri Mojžišovi. Tento mladý muž sa dokázal opakovane v nasledovných situáciách. Všetci, ktorí si nárokujú viesť Boží ľud, by ich mali pozorne zvážiť.

Moc nad Amalechom – „zmätený Amalech“ (2.Moj.17:8).

Mladý muž, naučil si sa už, že Amalech je obraz tela? Telo, nepriateľ, ktorý sa riadi svojou vôľou, svojimi záujmami. Nikdy nechce konať podľa Boha. Vždy len to, čo sa mu zachce. A mladý muž Jozua mal moc nad Amalechom. To je požiadavka pre vodcovstvo a pastiersku službu Božieho stáda. Sú mnohé časti Písma, ktoré nás učia o tomto nepriateľovi a musíme si pamätať, že pred Bohom sa nebude chváliť niktoré telo (1.Kor. 1:29). Vodca a pastier to nie je muž ustanovený vládnuť, ale muž, ktorý ovláda svoje telo.

Moc rozsudzovania – „Krik boja je v tábore.“ (2.Moj. 32:17)

Jozua zostupuje s Mojžišom z vrchu. Bol to Jozua, ktorý rozpoznáva hluk. Čítajte túto kapitolu a všimnite si, že tento mladý muž podľa spevu spoznal, že veci v tábore nie sú v poriadku. Spev nebol spevom vykúpenia, ale uctievaním zlatého teľaťa, ktoré zosadilo Boha z Jeho vykupiteľskej moci a slávy. Môžeme a musíme rozmýšľať o hudbe a piesňach, ktoré sa spievajú dnes. Mnohí veriaci počúvajú na internete svoju obľúbenú hudbu a spevácke hviezdy, čím prejavujú svoj duchovný stav a nedostatok duchovného rozsudzovania. Tento zvyk, ktorý niektorí nasledujú, spôsobil problémy v zboroch. Myslia, že je prijateľná zábava pod rúškom náboženstva. Ale koncerty vybudia city, podnecujú telo a nemajú žiadnu duchovnú hodnotu.

„Hovoriac si navzájom žalmami a hymnami a duchovnými piesňami spievajúc a hudúc vo svojom srdci Pánovi.“ (Efež. 5:19) Tu je nástrojom srdce, a spev a hudba je Pánovi. Duchovne rozsudzujúce srdce vidí jasne rozdiel medzi duchovným spevom a hudbou Pánovi a zábavou tela, ktoré sa predvádza v kresťanských hudobných skupinách, ktoré sú hudobným štýlom a prevedením kópiou toho, čo si zvykli počúvať a obdivovať vo svete. No ešte smutnejší je pohľad na učiteľov, ktorí podporujú takýto spôsob služby a dožadujú sa slúžiť

v zboroch, ktoré s tým krikom a rozruchom nechcú mať nič spoločné. Aký to nedostatok v duchovnom rozsudzovaní v tak mnohých veriacich a služobníkoch, ktorí nedbajú na roztržku, ktorú spôsobujú dnes medzi zbormi! Ďalšia smutná vec je, že táto zmena nastala len v priebehu niekoľkých rokov od odchodu verných Božích služobníkov domov, ktorí pracovali v slove a učení. Sú zabudnutí, zľahčovaní. Ich učenie, ktoré držalo zbory veriacich v oddelenosti od sveta, títo opustili.

Moc v Modlitbe – „Potom sa vše vrátil (Mojžiš) do tábora, ale jeho služobník Jozua, syn Núna, mládenec, neuhol nikam zo stánu (stánu zhromaždenia)." (2.Moj. 33:11)

Kde zotrvával Jozua a prečo? Je tu zaujímavé prehlásenie. Kým bol Mojžiš preč, Jozua zostával tam, kde bol Boh. Možno nebol vo vnútornej svätyni, kde sa Boh stretával s Mojžišom, ale zostával v okruhu Jeho prítomnosti. Bohabojná úcta, sväté ovzdušie, tichosť a vážnosť Božej prítomnosti, desivosť a báznivé vedomie, že Božie sväté oko je obrátené na vás, pretaví vlastné JA a ničomnosť do stavu podriadenosti, klaňania sa a modlitby. Tu je mladý muž, ktorý si cení svätú prítomnosť Boha, zotrváva v nej, a modlí za ľud a Mojžiša.

... báznivé vedomie, že Božie sväté oko je obrátené na vás, pretaví vlastné JA a ničomnosť do stavu podriadenosti.

Moc nad pýchou – „... či ty žiarliš za mňa?" (4.Moj. 11:29)

Toto je zaujímavá udalosť, keď bolo sedemdesiatim udelené z ducha Mojžišovho a dvaja z nich, Eldád a Médad, prorokovali v tábore. Mládenec pribehol a oznámil to Mojžišovi. A Jozua povedal: „Môj pane, Mojžišu, zabráň im." Všimnite, ako si ctí svojho vodcu. Mojžiš bol prorok a Jozua žiarlil ZA neho, že iní robia túto prácu. Akú úctu dávame svojim vodcom? Muž, ktorému bude daná úloha viesť, musí byť najprv sám vedený a musí sa podriaďovať a ceniť si svojich vodcov. Toto je dôležitý bod dokázanosti pre mladých bratov, ktorý musia vziať do úvahy.

Moc v Duchu – „Pojmi si Jozuu, syna Núnovho, muža, v ktorom je duch." (4.Moj. 27:18)

Tu je dôkaz muža, ktorý je naplnený Duchom. Muž pre túto úlohu musí byť obdarený a vystrojený Duchom. Jozua taký bol už počas učňovských rokov. Boh ho uschopnil, a tak on bude Mojžišov nástupca v jeho veľkej úlohe vodcovstva a uvedenia ľudu do zeme.

Mojžišova podpora a potvrdenie Jozuu – „Buď zmužilý a silný, lebo ty vojdeš s týmto ľudom do zeme... ty im ju rozdelíš do dedičstva." (5.Moj. 31:7)

Jozua mal odporučenie od Mojžiša, a tak sa pýtame: „Mladý muž, máš odporučenie tvojich starších bratov? To je najdôležitejšie. Keď som bol na návšteve v inej krajine, stretol som mladého muža, ktorý bol v službe na plný úväzok. V rozhovore s ním som zistil, že sa vydal do práce sám, bez odporučenia zo zboru. Mali sme dlhší rozhovor a ja som mu radil, aby sa vrátil domov a získal si podporu svojho zboru a odporučujúci list skôr, ako pôjde niekam ďalej. Aké je to dôležité! Jozua je povzbudzovaný, aby bol zmužilý a silný.

JOZUA, SYN NÚNOV (3)

N. Mellish, Stoke on Trent

3) AKO BOL ZVÝHODNENÝ (4.Moj. 27:18-23)

Jeho vysvätenie k vodcovstvu

Mojžišova služba sa blížila ku koncu. Cena za nekonanie podľa zjavenej Božej vôle je veľmi vysoká a urobíme dobre, keď zvážime Hospodinovo jednanie s Mojžišom. Jeho neposlušnosť v tom, že nehovoril k skale, aby vyviedol vody (4.Moj. 20:11), bola udalosť, ktorá mu znemožnila, aby voviedol Izrael do zasľúbenej zemi. Veľmi často si myslíme, že pre Boha je dobré všetko, pokiaľ je to dosť blízko pravde. Táto udalosť nás učí, že musíme priľnúť k Božej vôli bez odchýlky, lebo každá bude mať veľké dôsledky pri súdnej stolici Kristovej.

Cena za nekonanie podľa zjavenej Božej vôle je veľmi vysoká.

Zlyhanie Mojžiša pokazilo prekrásny obraz diela Pána Ježiša. Keď prvýkrát Mojžiš udrel skalu (2.Moj. 17:6), bol to ostrý balvan a zobrazoval Krista na kríži, na ktorom zniesol úder Boží, aby priniesol dobro Božieho Ducha pre svojich vlastných. Pri príležitosti (4.Moj. 20:10-11), ktorá mala za následok zákaz vstupu pre Mojžiša do Kanaánu (4.Moj. 27), to bola vysoká skala a hovorí o Kristovom vyvýšení. Vyvýšený Kristus nebude znovu trpieť a Mojžiš pokazil nádherný obraz.

Boh nebude požadovať zaplatenie dvakrát - najprv z krvácujúcej ruky môjho Ručiteľa, a potom znovu aj odo mňa.

Keď Mojžiš udrel skalu prvý raz, bol Jozua predstavený ľudu ako veliteľ v boji s Amalechom. Pri tejto druhej príležitosti bol Jozua postavený za vodcu národa miesto Mojžiša. Teraz nebolo treba bojovať s Amalechom, ale postaviť sa proti obrom, ktorých videl pred štyridsiatimi rokmi, a ktorí mu budú teraz prekážkou. Mojžiš predstavuje zákon a zákon nás nemôže uviesť do Božieho požehnania. Musí to byť Jozua, ktorý ako to uvidíme, je jasný obraz Krista.

Posvätenie Jozuu do vodcovstva zahŕňa rad vecí, ktorými sa vyznačoval pre svoju budúcu službu. Už sme ako prvú spomenuli, že to bolo Božie povolanie (v.18), ktoré ho oddelilo pre Božie dielo. Jozua neprevzal zodpovednosť vedenia Izraelitov podľa tela, ako to urobil Abimelech v knihe Sudcov 9. kapitole. Abimelech bol muž, ktorý sa snažil o prvé miesto za každú cenu, aj za cenu vraždy svojich bratov. Ľud ho nemohol zosadiť, až keď sa ľúbilo Bohu spôsobiť, aby „žena hodila vrchný žernov na jeho hlavu“ (9:53) v boji pri Sicheme. Žiaľ, takých ľudí máme medzi sebou aj my dnes a musíme ich zveriť do Božích rúk.

Povolanie Jozuu bolo úplne iné – bol to Hospodin, ktorý ho postavil do čela a oznámil to Mojžišovi. Sám Boh ho postavil do popredia, To nebolo len Božie povolanie, ale rozhodné povolanie. Nebola pochybnosť o tom, že Hospodin chce Jozuu a nikoho iného, aby konal túto prácu. Mojžiš dostal príkaz: „Pojmi si Jozuu, syna Núnovho“ (v.18). Nešlo o službu hocikoho, ani to nebolo, ako chcel Mojžiš. Občas nájdeme mužov, ktorých si zvolia ľudia (alebo sa postavia sami) a nemajú božské potvrdenie pre veľkú službu vedenia Božieho dedičstva. Pri Jozuovi sa nestala chyba, kto mal byť

tým Božím mužom, ktorý vovedie ľud do zeme.

Jozua je tiež predstavený ako zbožný muž – oddaný, „v ktorom je duch“ (v.18) - taký je tento Boží muž. Jeho skúsenosti, keď bol s Mojžišom na vrchu, keď stál s Mojžišom proti hriechu ľudu a keď zostával v stáne (2.Moj. 33:11), ukazujú duchovnú prirodzenosť Jozuu. A teraz vidíme, že to bolo preto, ako je uvedené vyššie, že bol mužom, „v ktorom je duch“. Jozua je jeden z mnohých v Starom Zákone, ktorí boli naplnení Duchom, ako bol aj Ján Krstiteľ (Luk. 1:15), jeho matka (Luk. 1:41) a jeho otec (Luk. 1:67), ktorí všetci patria do starozákonnej doby. Rozdiel medzi dvoma obdobiami Božieho pôsobenia s ľuďmi je, že v Starom Zákone Svätý Duch mohol opustiť tých, ktorí boli naplnení Duchom, kým v súčasnej dobe „prebýva vo vás a bude vo vás“ (Jána 14:17).

Keď prejdeme do verša 19, tam je Jozua označený ako oddaný muž. Je postavený pred kňaza Eleazára a pred celé zhromaždenie, a človek môže pozorovať muža, ktorý bude chodiť pod kňazským vedením. V Božích veciach nemá telo miesto a tí, ktorí prevezmú uzdy vedenia, musia konať oddane a duchovným spôsobom, aby to všetci ľudia videli. Keď bude Jozua rozdeľovať zem ľudu, znovu to bude musieť byť pod dozorom kňazského oka, ktoré pomôže zjaviť Božiu vôľu (4.Moj. 34:16-17).

V nasledujúcom 20. verši vidíme, ako sa stáva ustanoveným mužom. Mojžiš mal dať na neho zo „svojej slávy“. To pripomína chvíľu, keď bol plášť Eliášov vzatý Elizeom, ktorý ním uderil vody Jordána, aby mu bolo umožnené prejsť na druhú stranu (2.Kráľ. 2:14). Jozua mal čoskoro urobiť to isté za Izraelitov, aby prešli do zasľúbenej zemi. Čokoľvek sa stalo medzi Mojžišom a Jozuom (lebo nám nie je povedané, čo sa stalo), je jasné, že to bolo uskutočnené prostred ľudu, lebo to bolo preto, „aby ho poslúchali, celá obec synov Izraelových“. Mali poznať, že teraz je Jozua úradným vodcom a zodpovednosť voviesť ich do ich dedičstva ležala na ňom.

Taký muž, aby prevzal vodcovstvo, musel byť závislým mužom, ktorý čaká na Božie vedenie vo všetkom, čo má uskutočniť. Pre tento účel sa mal ukazovať „pred Eleazárom kňazom, ktorý sa bude za neho dopytovať tak, ako je obyčaj pri úrim pred Hospodinom.“ (v.21). Nie tak ako Ezav, ktorý sa riadil podľa tela a stratil všetko, čo mal dostať. Jozua mal byť upravovaný cez Úrím, ktorý bol v náprsníku Najvyššieho kňaza. Tento kameň mal ukázať Boží úmysel pre svätých vo všetkých okolnostiach, ktorými mali prechádzať. Jozua neprevzal zodpovednosť bez toho, aby najprv nehľadal myseľ Hospodina v ruke Najvyššieho kňaza. Bol to Hospodin, ktorý mal viesť cestu: „Na jeho rozkaz vyjdú a na jeho rozkaz vojdú, on i všetci synovia Izraeloví s ním i celá obec“. Ak sa mala diať Božia vôľa, všetko sa muselo diať podľa božského zjavenia. My sme pri našom obrátení povolaní k „poslušnosti… Ježiša Krista“ (1.Pet. 1:2). Vidíme, že Pán, keď bol na tomto svete, mal pred sebou len Otcovu vôľu. Ak máme niečo urobiť pre Boha, ako urobil Jozua, skôr ako podnikneme nejakú prácu pre Neho, vždy musíme hľadať myseľ Pánovu. V spojení s miestnym zborom sa musíme vždy pohybovať podľa Jeho zjavenej vôli. Zdá sa, že mnohí opúšťajú správnu Pánovu cestu a snažia sa nájsť ospravedlnenie pre svoje jednanie.

V Božích veciach nemá telo miesto.

Ďalej vidíme, že je Jozua predstavený ľudu ako odporúčaný muž (v.22-23). Mojžiš ukázal

príklad poslušnosti, keď „učinil tak, ako mu prikázal Hospodin“. Tieto vyjadrenia by mali byť zdrojom vedenia pre nás a spôsobiť v nás snahu konať vždy len podľa vôle Božej. Pri predstavení Jozuu ako nového vodcu je zreteľné, že skôr ako sa tak stalo, musel sa postaviť pred kňazom Eleazárom (v.19,21,22). Táto voľba je nie od človeka, ale je podľa Boha. Všetky veci, ktoré sa konajú s Ním, majú byť vykonávané s kňazským rozoznávaním, poznávajúc Božiu vôľu v našich činnostiach. V Jozuovom zasvätení je viditeľná odporúčajúca ruka Božia a uskutočnená vôľa Božia.

„Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj v ľuďoch zaľúbenia.“ (Luk. 2:14)

„Pokoj na nebi a sláva na výsostiach.“ (Luk. 19:38)

Keď sa Ježiš narodil, nebeské vojská zvestovali zemi pokoj. Pri Jeho triumfálnom vstupe do Jeruzalema, zástupy hovorili: „Pokoj na nebi“. No Božia ponuka pokoja bola očividne zavrhnutá, keď ľudia ukrižovali Knieža Pokoja. Tak čo mal Boh robiť? „... smieril všetko cieľom neho urobiac pokoj skrze krv jeho kríža, skrze neho, buď to, čo je na zemi, buď to, čo je v nebesiach.“ (Kol. 1:20) Kristov kríž je prostriedok, skrze ktorý je urobený pokoj medzi nebom a zemou.

PEVNÝ ZÁKLAD BOŽÍ STOJÍ

David R. Alves, Sr.

SPRÁVNE OTÁZKY, NESPRÁVNE ODPOVEDE

Dni boli temné. V meste vládol rozruch. Nepriateľ stál pri bráne. Izrael znova zakúšal porážku (svoj každodenný chlieb od čias sudcov) a jej horkosť bola veľmi veľká. Štyritisíc vojakov, elitná jednotka mesta, ležalo mŕtvych na bojisku. Kým sa zbytok armády predieral do mesta, vodcovia položili nevyhnutnú otázku: „Prečo nás Hospodin dnes porazil pred Filištínmi?“ (1.Sam. 4:3). Bezohľadu na to, čo si niektorí myslia, je dobré pýtať sa: „Prečo?“. Keď sa stretávame so skúškami, ťažkosťami, pokušeniami alebo stratou, nie je nič zlé na tom, opýtať sa Pána, prečo sa to stalo.

No, dobré otázky nevedú vždy k dobrým odpovediam. V 1.Sam. 4. kapitole je závažný nedostatok pokánia a modlitby. Na rozdiel od dní Jozuu pri Haji, nevidíme tu vyznanie pred Bohom, alebo poníženia sa. Na rozdiel od tragickej scény na konci knihy Sudcov, keď pokolenia išli do vojny proti pokoleniu Benjamina, nevidíme tu plač, ani pôst pred Bohom. Starší - príklady múdrosti a sebec-

kých záujmov - mali odpoveď hneď na dosah ruky. Všetko vyrieši truhla. A tak bola truhla dopravená do boja ako nejaký talizman.

Pýtať sa Boha nevyhnutné: „Prečo?“, ktoré vychádza z našich úst, nie je zlé, nie je znakom neúspechu, alebo zlyhania viery. Prvá, ktorá vyslovila otázku: „Prečo?“, bola Rebeka v 1.Moj. 25:22. Boh milostive odpovedal na jej žiadosť a vysvetlil. Ale sú časy, keď Boh neodpovedá hneď. Túto otázku tak či onak položil Mojžiš (2.Moj. 5:22, 32:11), Gedeon (Sud. 6:13), Dávid (Žalm 10:1), Azaf (Žalm 74:1) a učeníci v mnohých prípadoch (Mat. 13:10, 17:19).

Otázka je priama; odpovede sú často zložité, zvlášť keď sa jedná o tragédie, možno nejestvuje odpoveď, alebo prinajmenšom nejestvuje taká odpoveď, ktorú by sme mohli dať my. Sám Boh je vždy odpoveď. Nebezpečie povrchných odpovedí je veľké. Nebezpečie odpovedí, ktoré nie sú podľa Písma, ako sa to ukázalo pri Jobových priateľoch, je ešte väčšie.

Stretávajúc sa s našimi podmienkami hladu, krvácaním zborov, keď zakúšame stratu, našu suchotu v evanjeliu a náš nedostatok vzrastu, volá otázka: „Prečo?“ hlasite po odpovedi. Pre niektorých sú odpovede jasné. Len trochu viac pravidiel a predpisov, čítať len o niekoľko viac kapitol denne a modliť sa o niekoľko minút viac každý deň. Isteže nikto nebude uberať význam modlitbe a čítaniu, ale zachovávanie rituálov ešte neprináša požehnanie. Z Písma sa učíme, akí sme vo všetkých našich slabostiach a nedostatkoch, ale taktiež sa učíme tomu, aký je Boh vo všetkej Jeho milosti a dostatočnosti. To nás úplne odkazuje na samého Boha, od ktorého očakávame odpovede na všetky naše potreby. Potrebujeme preskúmať záležitosť a volať k Bohu o odpovede. Inak povedané: „Nech sa to začne pri mne.“

Teda, pýtajme sa otázku: „Prečo?“. Ale uistime sa, že dostaneme správnu odpoveď.

„Boh si pripraví ovečku na zápalnú obeť.“ (1.Moj. 22:8)

„Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ (Jána 1:29)

„Vykúpení… drahocennou krvou jako bezvadného a nepoškvrneného baránka, Krista.“ (1.Pet. 1:18-19)

„A hľa, prostred trónu… stál Baránok, ako zabitý.“ (Zjav. 5:6)

V slovách Abraháma vidíme prorocky predpovedaného Baránka. V slovách Jána Krstiteľa vidíme Baránka zjaveného. V slovách Petra vidíme Baránka ukrižovaného. V slovách apoštola Jána vidíme Baránka osláveného. Kiežby bol dnes náš pohľad sústredený na Neho!

NIKDY TAK NEHOVORIL ČLOVEK AKO TENTO ČLOVEK

Tom Matthews

ROZJÍMANIE Z JÁNA 4 a 7

„Každý, kto pije z tejto vody, bude zase žízniť; ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, ten nebude žízniť na veky; ale voda, ktorú mu dám, obráti sa v ňom na prameň vody, vyvierajúcej do večného života.“ (Jána 4:13-14)

„Potom v posledný, v ten veliký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech prijde ku mne a pije. Kto verí vo mňa, jako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra.“ (Jána 7:37-38)

Znova môžeme vidiť jedinečné vlastnosti reči dokonalého muža, Božieho Syna. Ponúkané požehnanie prichádza so zárukou, ktorá siaha až do večnosti. Nejestvuje možnosť, aby niekto pristúpil napiť sa a aby mu bolo povedané, že jeho prípad je ťažký, alebo jeho minulosť je veľmi hriešna, aby mohol dostať napiť dúšok života. O čo viac je nemožné, aby sa niekto napil a zistil, že živá voda je pod očakávanie. S údivom poznávame v tom požehnanom mužovi, ktorý pokorne sedí pri studni, Toho, ktorý hovoril tak, ako nikto iný doposiaľ.

... ak zarmucujeme Ducha, budeme prekážať Jeho pôsobeniu v nás.

V Jána 3:6 Pán Ježiš povedal: „To čo sa narodilo z Ducha, je duch.“ V nezabudnuteľnom momente, v ktorom čitateľ uveril v Pána Ježiša, začal v ňom Svätý Duch večný život. Podľa Pánových slov, tento nový život začatý Duchom je prameň alebo zdroj vody, ktorá tečie a bude tiecť po celú večnosť. Konečné premiestenie do neba môže len zosilniť z toho pochádzajúcu spokojnosť.

Prúdy som okúsil na zemi.

Hlbšie budem piť hore;

tam sa v plnosť oceána

rozšíri Jeho milosrdenstvo;

a sláva, sláva dlie

v zemi Emanuela.

Komentár Williama Kellyho (1820-1906) osvetľuje tieto verše: „Kristus poskytuje Svätého Ducha veriacemu, aby bol v ňom sviežim zdrojom božskej záľuby, nielen večný život od Otca v osobe Syna, ale aj spoločenstvo Svätého Ducha; a teda silu k uctievaniu. Takže nie je len vymanením z práhnutia po rozkoši, márnosti a hriechu, ale živý zdroj nevyčerpateľnej a božskej radosti v Bohu skrze nášho Pána Ježiša Krista, a to v moci Ducha. To predpokladá vlastníctvo večného života v Synovi, ale taktiež Božiu lásku rozliatu v našich srdciach Svätým Duchom, ktorý nám bol daný.“

Možno by bolo dobre skončiť pri tomto bode. Čitateľ by mohol cítiť, že tieto komentáre nie sú skutočné, pokiaľ ide o každodenné skúsenosti, ktoré mnohí máme. Ale záruka Pána Ježiša v Jána 4:14 nemôže sklamať. Je nepopierateľné, že všetci, ktorí sú spasení, majú „prameň života“ v sebe. Sme zrodení zo Svätého Ducha a On býva v nás, ale ak zarmucujeme Ducha (Efež. 4:30), budeme prekážať Jeho pôsobeniu v nás. Ak zanedbávame slovo, ktoré je Ním vdýchnuté, nebudeme počuť Jeho hlas. Podľa tohoto verša máme všetko, čo je potrebné pre radosť a spokojnosť na najvyššej úrovni; nie je potrebné uspokojiť sa s minimálnym podielom. Možno dokonca, keď nepožívame nevyčerpateľný prameň, dáva sa priestor snahe skúsiť niečo z tých „neškodných“ vecí sveta. Nastáva otázka, či môže taká

bezstarostnosť zmenšiť schopnosť Božieho dieťaťa vojsť do radosti svojho Pána, keď nakoniec dosiahne nebe? Tam hovorí „živý prameň vody“ o večnosti nekonečnej radosti, o záľube v Bohu a v Jeho požehnanom Synovi podľa moci Svätého Ducha, kde bude uctievanie počas celej večnosti. „Lebo Baránok, ktorý leží prostredkom trónu, ich bude pásť a bude ich vodiť k prameňom vôd života; a Boh sotrie každú slzu s ich očí.“ (Zjav. 7:17) Vieme, že mnohí pripisujú tento oddiel tisícročnému kráľovstvu. Pri všetkej úcte tomuto pohľadu, tieto slová sa zdajú prinajmenšom, že budú skutočnosťou v nebi.

Ten istý jasný hlas zaznel v rozdielnych okolnostiach v Jána 7:37-38. Pozvanie pre smädných, ktoré v kapitole 4 počula osamelá žena, teraz zneje k zástupom v posledný a veľký deň sviatku. Na sviatku mohlo byť toho mnoho, čo priťahovalo ľudskú prirodzenosť, ale nebolo tam nič pre smädné duše. Nebolo tam nič viac ako len pomíjajúce vzrušenie náboženského sviatku. Silný hlas núkal opoveď. Druhá časť Jeho zvesti priniesla nový rozmer: „Kto verí vo mňa… rieky živej vody potečú z jeho vnútra.“ Tieto slová prinášajú istotu tým, ktorí veria v Neho, že sa stanú prameňom požehnania tým, ktorí sú vôkol. Toto prevyšuje všetku láskavosť a dobrodenie preukazované iným, čo je tiež vznešené a vysoko cenené. Veriaci bude vyžarovať poznanie Krista, ako jediný prameň vody života. Pozrite sa na slovo „potečú“. Toto slovo je v Novom Zákone použité len tu, znázorňujúc spontánne svedectvo o živom Spasiteľovi. Keď veriaci človek predkladá zvesť evanjelia, je jasné, že nebráni nejaký náboženský koncept, ale že predkladá svojho Spasiteľa z hĺbky svojho srdca.

Dajme Svätému Duchu také miesto v našich životoch, ktoré mu umožní pôsobiť v nás, aby tá hlboká spokojnosť zo „živej vody“ bola a patrila v hojnej miere aj nám; a z toho prameniaca moc svedectva bola účinná pre tých, s ktorými sa stretávame.

„Nikdy človek nehovoril, ako tento človek.“

„Málo ich bolo, a zlé boli dni môjho života.“ (1.Moj. 47:9)

„Merné laná mi padli na krásnych miestach, áno, skvelé dedičstvo je u mňa.“ (Žalm 16:6)

Sú tu dve rozdielne odozvy na život – jedna vidí negatívne veci, tá druhá požehnania. Keď sa pozerám späť na život, som vďačný Pánovi. Ďakujem Bohu za krásu Jeho stvorenia, za každý kvet, ktorý kvitne. Ďakujem Bohu za Jeho starosť o mňa, priateľov a rodinu. Najviac zo všetkého Mu ďakujem, že poslal Svojho Syna, Pána Ježiša Krista, aby zaplatil dlh za môj hriech a že som z Jeho milosti počul dobrú zvesť a zveril sa Kristovi. Tiež sa teším, že jedného dňa už skoro budem mať podiel s Ním v nebi. Ak sa vám zdá dnes život ťažký, skúste spočítať svoje požehnania. Pomáha to!

ODKAZY OD MUŽOV BOŽÍCH (2)

E. Baijal, Wick

ZVESŤ HANBY (1.Kráľ. 13)

Je cenné poučiť sa zo štyroch príležitostí, keď sú Boží sluhovia opísaní ako „muži Boží“, lebo odovzdávali rozhodujúce a kľúčové zvesti tým, ktorí boli vodcami v Božom ľude. Druhá udalosť, nad ktorou budeme uvažovať, je objavenie sa Božieho muža v 1.Kráľov 13, aby odovzdal zvesť odsúdenia, a predsa aj uzdravenia kráľovi Jeroboámovi.

Je zaujímavé poukázať na začiatku, že muž Boží bol poslaný do Bétela, čo je obrazom na Boží dom (1.Moj. 28:17; 1.Tim. 3:15), a predsa bol poznamenaný vzďaľovaním sa a omylom. V takých okolnostiach malo byť prijaté Božie Slovo od muža Božieho. Je to výzva i pre pisateľa, že tam, kde je viditeľný omyl a vzďaľovanie sa medzi Božím ľudom, správnou odozvou Božích služobníkov nie je oplakávať alebo ignorovať, ale snažiť sa poskytnúť pomoc z Božieho Slova, poskytnúť rady v tej záležitosti.

Boží muž nachádza Jeroboáma pri oltári. To, že sa tam Jeroboám nachádzal, bolo typické a príznačné celému nesprávnemu systému, ktorý zaviedol. Už aj povrchné čítanie 1. a 2. knihy Kráľov hovorí, za aké ohavné považoval Boh Jeroboámovu bezbožnosť, keď sa opakuje zmienka o hriechu „Jeroboáma syna Nebatovho“. Mizerné vodcovstvo spôsobilo rozdelenie medzi Božím ľudom (1.Kráľ. 12). Jeroboám bol vymenovaný, aby viedol severné kráľovstvo. Ale on bol znepokojený, že Boží ľud bude musieť ísť dlhé vzdialenosti na miesto (prebývania) Mena, aby sa tam klaňali a zdá sa, že bol hlboko znepokojený, keď kňazi začali cestovať zo severného kráľovstva do Jeruzalema (2.Par. 11:13-17). Aby ochránil svoje postavenie, postavil svoje vlastné objekty klaňania sa v tvare zlatých teliat v Bétele a v Dáne, a potom ustanovil nový poriadok pristupovania k Bohu a nové kňazstvo. Jeroboám prevzal miesto, na ktoré nebol určený a zaviedol Boží ľud do omylu. A to všetko len preto, aby ochránil svoje postavenie vodcu a vládcu medzi nimi. Bezpochyby Jeroboám povedal, že jeho novoty boli určené, aby priniesli lepšie výhody jeho podanným. No kľúčovým účelom zvesti od Božieho muža bolo poukázať, že nie tradície, ale pravda je v nebezpečenstve. Boh položil Svoje meno do Jeruzalema. Jeho ľud nemal jednostranne rozhodnúť, že sa budú zhromažďovať niekde inde a na inom základe. Je poučné, že počiatočný priestupok bol potom predzvesťou odpadnutého náboženstva a tento priestupok tak mal dôsledky na budúce pokolenia.

Boh vážne berie priestupok v učení.

Je toto zvesť aj pre dnešok? Keď nie sú ohrozené tradície, ale pravda. Preto niet miesta pre novoty, nech by sa mohli zdať akokoľvek múdre. To je vzor, ktorý riadi, ako sa majú veriaci chovať kolektívne; nie je otvorený pre improvizáciu a nemá na sebe niesť odtlačky človeka. Taktiež ľudské tradície sa nemajú nábožensky alebo zákonne tisnúť medzi Boží ľud. Oddiel Písma, o ktorom uvažujeme, obrazne poukazuje, ako Boh vážne berie priestupok v učení, zvlášť vo vzťahu blíženia sa k Bohu a službe vo svätyni.

Vo verši 2 Boží muž, ktorý prišiel z Judska, prorocky hovorí, aby naznačil, že

príde deň, keď bude priestupok prakticky očistený. Ak urobíme aplikáciu, vyžadovalo to bohabojné a duchovné vodcovstvo na to, aby z Písma objavili, ako majú byť teľatá rozborené a priestupok očistený. 2.Kráľov 23 zaznamenáva začiatočné kroky Joziášovho kraľovania po nájdení Božieho Slova a sústredení sa na presadzovanie poslušnosti, čistenia Božieho domu a odstránenia modlárstva (v aplikácii opätovné roznietenie lásky Božieho ľudu k Nemu).

Úlohou nie je len spoznať prestúpenie (to jasne vyznieva zo zvesti Božieho muža), ale aj pochopiť, že je možná náprava, keď sa opätovne objaví Božie Slovo a podnieti sa poslušnosť podľa neho. Aké miesto dávame v skutočnosti čítaniu a učeniu z Božieho Slova? Vidíme, že odstránenie modiel bolo kľúčom k uzdraveniu, a to nás má naučiť, že ak sa máme vyhnúť prestúpeniu, máme mať svoju lásku a srdcia znovu zamerané na Krista.

Teraz sa všimnime, že verne zvestované Božie Slovo nebolo populárne pre kráľa, ktorý podporoval prestúpenie. Nesmieme byť prekvapení, že pravda nie je prijímaná (ale aby bolo jasné, Božie Slovo sa nikdy nesmie stať neprijateľným pre spôsob, ktorým ho my zvestujeme), ale ešte stále je to to, čo je potrebné. Z verša 4 sa môžeme naučiť, že slovo Božieho muža nebolo hodnotené len podľa spôsobu, ktorým odpovedal na útok, ale jeho osoba bola božsky ochránená, až kým neuskutočnil úlohu, ktorú mal pre neho Boh. Boli sme dobre vyučení, že Boží sluha je nedotknuteľný, pokiaľ sa pohybuje v hraniciach Božej vôle. Keď sa pohybujeme v hraniciach Božej vôle, môžeme si byť istí, že máme ochranu na naplnenie Božieho diela až po bod, keď nás On odvolá z bojiska.

Prestúpenie nemôže obstáť tam, kde je Božie Slovo.

Bez túžby zduchovňovať, vo verši 5 vidíme, že oltár bol zborený tak, ako to predpovedal muž Boží, čo zobrazuje skutočnosť, že prestúpenie nemôže obstáť tam, kde je Božie Slovo. Znovu zdôrazňujeme, že s prestúpením sa nejedná podľa názoru alebo klebiet, ale verným poukazovaním z Božieho Slova. Možeme sa tiež poučiť zo spôsobu, akým Boží muž jednal s kráľom, ktorý bol zástancom prestúpenia. Z verša 6 je jasné, že Boží zvestovateľ konal verejne vo svojom odsudzovaní prestúpenia, ale milosrdne v uzdravení Jeroboáma. No on nemal túžbu byť Jeroboámovi nejako zaviazaný, alebo niečo od neho vziať.

Mohli by sme povedať, že práca Božieho muža bola skončená. Čo by sa teraz mohlo obrátiť na zlé? S Božou pomocou obstál pred kráľom. No vo verši 9 sa učíme, že Božie Slovo bolo jasné, že „nebude jesť chlieb ani piť vody“. Zlyhal v prístupe k domu (v.10) a to má byť výstrahou aj pre nás. Udalosť je dobre známa a tento článok sa nesústreďuje na zlyhanie Božieho muža, ale viacej na jeho zvesť. Je zaujímavé, že bol ubytovaný a podvedený mužom, ktorý vyznal, že je v styku s Bohom. Jeho omyl je zaujímavý v spojení s jeho zvesťou. Hoci aj zlyhal, jeho zvesť bola presná. Kým vyučovať Božie Slovo je vážna vec (Jak. 3:1), zodpovednosť poslúchať Božie Slovo leží na poslucháčoch, keď je Slovo Božie vyučované presne. Žiaľ, zvesť tohoto muža nespôsobila dlhodobú zmenu v živote Jeroboáma. Kráľ znesvätil svätyňu, zaujal miesto a postavenie, na ktoré nebol určený a nakazil nasledujúce pokolenia prestúpením.

Aké je naše dedičstvo? Hoci sa nedožil, aby to videl, ale zvesť Božieho muža bola Bohom potvrdená a uskutočnila sa. Boží účel nikdy nezlyhá! Kiežby sme boli vyčistení od svojich vlastných nápadov a počúvali túto zvesť Božieho muža!

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

ZAKRÝVANIE

Zakrývanie je výraz, ktorý sa často používa na opis situácií, v ktorých sa zamlčala pravda, skresľovali sa fakty a ľudia boli oklamaní spleťou klamstiev. Deje sa to vedome a preto, aby pravda nevyšla najavo, a aby sa vinník javil ako nevinný.

Ľudia boli v zakrývaní usilovní od samého počiatku svojich dejín; čítajte 1.Moj. 3.kapitolu, tam vidíme, ako sa Adam a Eva snažia presunúť vinu a prekrútiť skutočnosti. Málokedy sú ľudia ochotní uznať pravdu, keď sú vinní. Málo je tých, ktorí si priznajú vinu a vyznajú svoje zlé skutky. Aké ťažké je uznať, ako to urobil kráľ Dávid v Žalme 51:6: „Tebe samému som zhrešil a učinil som to, čo je zlé v tvojich očiach“. Boh nebude tolerovať nejaký iný stav. On vidí náš podvod a žiada úplnú úprimnosť, ak máme byť požehnaní. „Hľa, praješ si pravdu vo vnútornostiach.“ (Žalm 51:8)

Priateľu môj, nesnaž sa prikryť svoje hriechy. Boh sa nedá oklamať. Jeho vševidiace prenikavé oči ľahko preniknú cez chatrnú obranu tvojho podvodu. On pozná pravdu. On bol svedkom a zaznamenal tvoj každý hriech, ani jeden nezostal nezapísaný. „… všetko je nahé a odkryté očiam toho, s ktorým máme do činenia.“ (Žid. 4:13) „To si robil a mlčal som. Domnieval si sa, že áno, i ja budem tebe podobný! Trestať ťa budem a predostriem ti to pred oči.“ (Žalm 50:21)

Ale vinnému môže byť odpustené, priestupníci zákona môžu byť ospravedlnení a každý tvoj hriech môže byť odpustený. Vtedy, keď bol márnotratný syn z Lukáša 15 ochotný uznať, že zhrešil, dostal sa mu bozk odpustenia a zmierujúce objatie jeho otca. Akokoľvek si vinný, „lebo všetci zhrešili a postrádajú Božej slávy (Rim. 3:23)”, predsa môže byť odstránené každé obvinenie a nikdy viac sa nespomenie. To všetko bolo umožnené, pretože Ten, ktorý bol bez hriechu, Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, bol ochotný prevziať zodpovednosť za naše hriechy a zniesť trest, ktorý sme si zaslúžili my. My sme vykonali hriechy, ale On prevzal odplatu za ne: „Ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo.“ (1.Pet. 2:24) „Kristus zomrel za naše hriechy “ (1.Kor. 15:3). Môžeš uniknúť večným následkom tvojich hriechov, keď sa zdôveríš Spasiteľovi, ktorého Boh pripravil a spoľahneš sa úplne len na Jeho smrť, aby ťa zachránila pred zaslúženým spravodlivým súdom. Neprikrývaj svoje hriechy, vyznaj ich a nájdi úkryt v Tom, ktorý zaujal miesto vinného hriešnika a trpel namiesto neho.

„A Boh videl všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré“ (1.Moj. 1:31)

„A Hospodin videl, že sa množí zlosť človeka na zemi ... a Hospodin ľutoval, že učinil človeka na zemi“ (1.Moj. 6:5-6)

„(Kristus Ježiš) prijmúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom“ (Fil. 2:7)

Božie dielo je dokonalé. Keď sa Boh pozrel na stvorenie, ktoré On dokončil, človek bol časťou Jeho potešenia. No, bol to človek, ktorý zarmútil Stvoriteľa až po odpor. Aká milosť od Boha, že jednoducho nezahladil ľudský rod a neobrátil sa inde, aby uskutočnil Svoje zámery! Ale v osobe Svojho Syna a za cenu Jeho života ponúka človeku dokonalé nové stvorenie, skrze znovuzrodenie v Kristovi.

Boli sme stvorení, aby sme boli podobní Jemu. Ale zhrešili sme, pokaziac ten obraz. Tak Pán Ježiš, náš Boh, sa musel stať ako my (ale bez hriechu). Zaplatil dlhy našich hriechov a zvíťazil na všetkými mocami. Teraz nás povoláva za Svojich bratov a aby sme kraľovali s Ním. Halelujah! Aký Spasiteľ! Ochotne skláňame svoje kolená a vyznávame Ho za Pána.

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com